

KONYA - TAŞKENT

Çetmi

'nin
SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Yıl: 15 Sayı: 61 Temmuz - Ağustos - Eylül

SÜLEYMAN COŞGUN

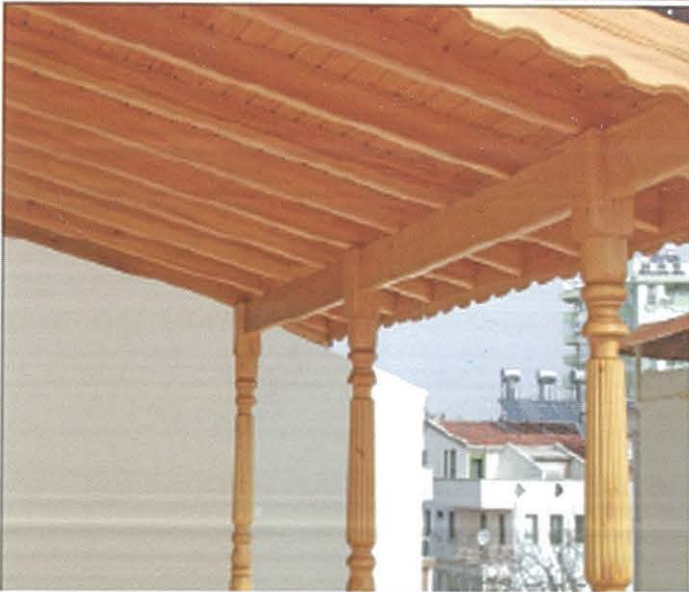
www.naturelahsap.net

ahşap

Merdiven

| Dekorasyon

| Dekoratif Çatı

Geniş ve Kaliteli Ürün Yelpazemizle
Size Özel Çözümlerimiz İçin Bize Ulaşın!

Adres : Sanayi Sitesi 701. Sokak No: 8/A ANTALYA

Tel : 0.242.345.80.97

Gsm : 0.532.505.64.03

naturel ahşap

Çetmiller
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Mehmet BALCI

TEMSİLCİLER

Çetmi	Hüseyin EŞİYOK
Anamur	Apdullah KASAP
Karaman	Mehmet Akif AKKOCA
Antalya	Mehmet Ali GÜVEN
İzmir	Ahmet GÜÇLÜ
İstanbul	Mustafa GÜÇLÜ
Bursa	Mehmet BİRCAN
Fransa	Baki SOLMAZ
88 Fransa	Bilal BALCI

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ
0539 232 04 42
0242 426 25 73
e-posta
kerim.bozdag@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

ABONE VE REKLAM İÇİN

Banka Hesap Numarası

Bank Asya

Konya Mevlana Şubesi
Hesap No: 35-896375-1

ADRES

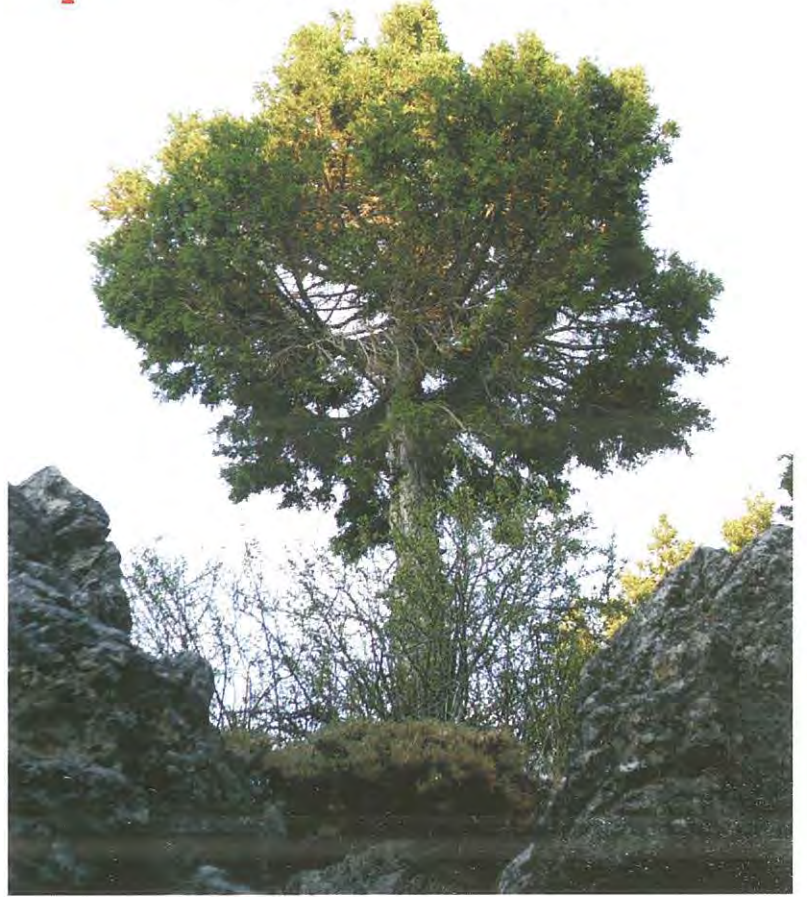
Çetmiller Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat:2 No:186 Meram/KONYA
cetmillervakfi@hotmail.com
konya.cetmiller.vakfi@gmail.com
Tel: 0332 351 26 67

Grafik TASARIM

Tercih Grafik veTasarım
Tel: 0332. 351 05 01
tercih_ofset42@hotmail.com

Baskı

Nokta OFSET
Tel: 0332. 342 28 42
Yeni Matbaacılar Sitesi 10.Blok No: 7

İÇİNDEKİLER

Selam ile	3	Ana Kurdun Analık Duygusu	28
Çetmi'nin Sesinden	4	Anamın Dürüstlüğü	30
Mehmet Turan	6	Umut Kara	31
18. Çetmiller Günü Kutlandı	9	Burs Alınacak Öğrencilere Duyuru	32
Sevgili Çetminin Sesi Okuyucuları	15	Pınar Özel	33
Çetmili Olmak	16	Kendini Sorgula	37
İsyanlı Sükut	19	Çetmide Hayvancılık İle İlgili Sorunlar	38
Ben Sevmedim	20	Hüseyin Varol	39
Ülkemizden İlginc Haberler	21	Milli Kahramanlar	40
Avşar Barajı	22	İstiklal Savaşı Kahramanları	44
Çirkin Kadın Yoktur	23	Vefat Edenler	45
Mazide Kalan Hatıralar	25	Yaşlı Düşkün ve Hasta Olanlar	47
Çekirge Savaşları	26	Yeni Evlenenler	47
Yörük Kocasının Garip Hikayesi	28	İbibik Kuşu	48

www.cetmim.com
adresinden
Dergimizi takip ediyormusunuz ?

Selam İle...

Kerim Bozdağ

Zaman su gibi akıp gidiyor, zaman geçip giderken beraberinde bizi de, çevremizden, yakınlarımızdan da bir şeyleri alıp götürüyor. Tabi geçen zaman yeni şeylerin meydana

gelmesine de vesile oluyor. Dün yokken bugün dünyaya gelen çocukların yarın büyüdüğüne şahit olacağız. Hayat böyle devam edip gidiyor. Yaşadığımız zaman dilimi içerisinde meydana gelen hadiseler karşısında aldığımız tavırdan, yaptığımız işlerden bizler sorumluyuz. Ve insan olma memuriyetinin gereği sorumluluklarımız bize bazı görevler yüklemektedir. Bugün Çetmimizin tarihine şöyle bir göz attığımızda maziden kalan eserler, kaybettiğimiz simalar ve nesilden nesile aktarılan hatıralarla karşılaşırız. Üzerinde yürüdüğümüz yollar, meyvelerini yediğimiz ağaçlar, içinde oturduğumuz evler bizim atalarımızın eserleri. Kullandığımız kimi aletler kim bilir ne zaman yapıldı. Bahçeler, bağlar, tarlalar büyüklerimizin alın teriyle yoğruldu? Ve şimdi bizler onlardan istifade ediyoruz. Bunun için bu günler de yapılanlar geleceğe doğru atılan adımların gayretleridir. Vakfımızın kuruluşundan bu yana geçen süre, onu kuranların ve sürdürenlerin ebediyet mührünü taşıyacak bir esere imza attıklarını gösterir. Her eser onu ortaya koyan müessire, eserin

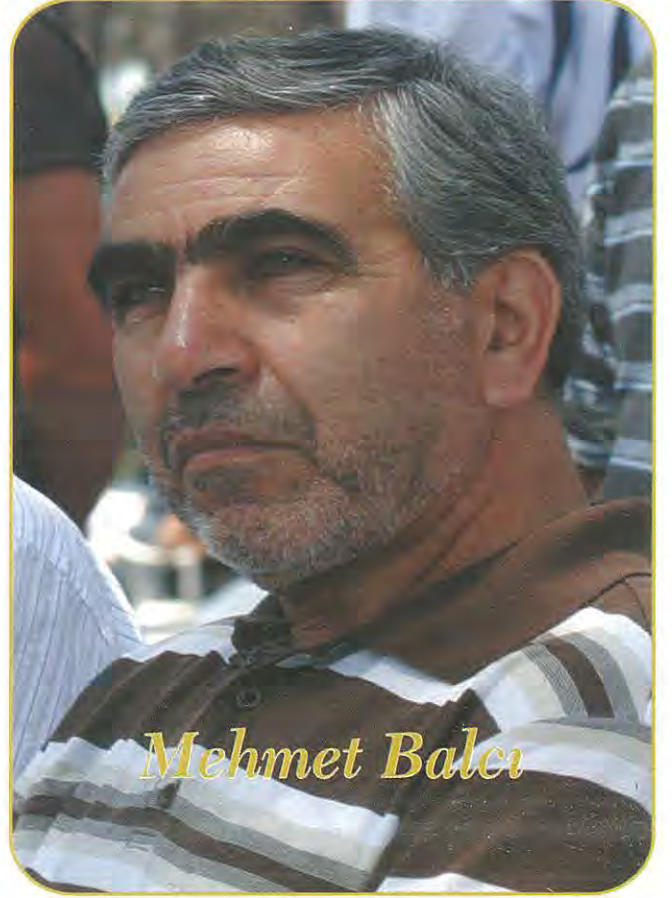
sahibine işaret eder. Bu eserleri ortaya koyan insanlar bizim insanlarımızdır. Yani "Çetmi'li canlar" dır. Bizler o canların kıymetini iyi bilmeliyiz. İnsan elbette kolay yetişmiyor. Yıllar yılı süren fedakarlıkların sonucu elde ettiğimiz değerlerin, her biri üstün insan niteliğine sahip şahsiyetlerin kıymetini bilmek ve onlara gereken önemi vermek durumundayız. Bu yüzden Çetmi'li her şahsiyet, -kimliği ve siyasi kişiliği ne olursa olsun- doğru yolda istikamet üzere oldukça bizim için çok önemlidir. Dergimiz karınca kararınca bu keyfiyete uygun yayın yapmak için çıkmaktadır. Gösterilecek alaka her halükarda karşılığını bulacaktır. Sayın Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun Çetmi ziyareti hepimiz için müstesna anların yaşandığı tarihi önemde bir hadisedir. Ve yine ünlü Türkü sanatçısı Mustafa Yıldızdoğan'ın Çetmi konseri bizim için muazzam bir olaydır. Çünkü onu sevenler Konya'nın her yerinden Çetmi'mize akın etmiş, onbinler bu mekanda toplanarak bizimle aynı havayı teneffüsetmişlerdir. Mustafa Yıldızdoğan'ın Çetmi'ye gelişine vesile olan kardeşlerimizi peşinen tebrik ediyoruz.... Vakfımız yararına tertiplenen açık artırmada her zamanki alıcınaplılığı ile yardımlarını esirgemeyen işadamımız Mehmet Ünal, hem vakfımızın kurucularından, hem de vakfımızın ilk mülk sahibi olmasını sağlayan kişilerdendir. (Rahmetli Kerim Güven ve Ahmet Yeşil ile birlikte) Onun hizmetleri ilk günlerden bu yana her daim sürmektedir. Allah her Çetmiliye onun gibi hizmet edebilmeyi nasip etsin. Duamız ve temennimiz budur...

Çetmi'nin Sesinden

Değerli dostlar 18.Çetmililer sevgi,dostluk ve hoşgörü gününde hatasıyla sevabıyla geride kaldı.

Bugünümüzün hazırlanmasında ve uygulanmasında emeği geçen Çetmi belediyesi başkan ve personeline,vakfımız yönetimine, günümüze teşekkür eden sayın Dışişleri bakanı Ahmet Davutoğlu'na, millet vekillerimize bütün daire amir ve memurlarına, siyasi parti temsilcilerine, belediye başkanlarına, il genel meclis üyelerine, uzaktan yakından günümüze katılan bütün misafirlere, sanat gecesinde görev olan söz ve saz sanatçılara, yemek programında,kermesimizde ve diğer etkinliklerimizde canla başla çalışan vefakar hemşerilerimize, Çetmi'nin Sesi dergimizi yayın hayatına hazırlayanlara ve yazar kadrosuna, hemşerilerimize ücretsiz ulaştırılmasında emeği geçenlere, kermesimizin hazırlanmasında ve satılan eşyaların toplanmasında özveri ile çalışanlara ve katkıda bulunanlara, ihalelere katılarak vakfımıza yardımda bulunmak için çabalayanlara, önceki yıllarda olduğu gibi bu yılda en yüksek rakama ulaşan sayın Mehmet Ünal'a, kumbaralar konusunda gerekli gayreti gösteren hemşerilere, bu yıl ferdi kumraba birinciliğini kazanan Halil Yerlikaya'ya, fikir, düşünce ve maddi katkılarıyla vakfımıza destek veren herkese, vakfımızın basına yansıtılmasında bize imkan veren KON TV yönetim kuruluna, kameranına ve spikerine, faaliyetlerimize katılarak bize güç veren bütün hemşerilerimize vakıf yönetimi adına teşekkür eder saygı ve selamlarımı sunarım.

Kıymetli kardeşlerim, dile kolay 18 senedir kesintisiz devam eden bir etkinlik.Takdir edersiniz ki bu çaba yapılan büyük organizasyonların eksikleri de olabilir. hedefimiz ve niyetimiz sizlere hizmetin en güzelini sunabilmek ve hayra vesile olmaktır.

Bunun için bütün hemşerilerimizden ve dostlarımızdan organizasyonlarda yardımcı olmalarını, görülen aksaklıkları yapıcı bir dille yönetime bildirmelerini önemle istirham ederim. Elimizde olmayan nedenlerle hemşeri ve dostlarımızı üzen hususlarda da özrümüzün kabulünü dilerim.

Değerli hemşerilerim, zaman su gibi akıyor. Ömrümüzden günler, haftalar, aylar, yıllar hızla eksiliyor, çocuklarımız büyüyor, gençlerimiz olgunluğa doğru, olgunlarımız yaşlılığa doğru ilerliyor, Yaşlılarımız sona doğru yaklaşıyor ve zamanı gelen aramızdan ayrılıp ahret yolculuğuna çıkıyor ve dünyaya veda ediyor. Geriye dönüp bir bakalım, bizimle beraber bu yolculuğa çıkan yüzlerce dostumuz ve kardeşimizin

aramızdan ayrılmış olduğunu görürüz. Kaçınılması mümkün olmayan mutlak sona, ölüme hepimiz ulaşacağız. Üstat Necip Fazıl Kısakürek'in "Büyük randevu bilmem nerede saat kaçta,/ Tabutumun tahtası bilmem hangi ağaçta?" dizeleriyle ifade ettiği gibi, büyük randevunun nerede ne zaman olduğunu bilmiyoruz. Ama, hepimiz için bu kaçınılmaz son mukadder. Mevla yar ve yardımcımız olsun, son nefesimizi mümin olarak vermeyi nasip etsin.

Aklı başında bir insan için yapması gereken, belirli zamanlarda kendisini hesaba çekebilmesi ve amel defterini gözden geçirebilmesidir. Bu muhasebe neticesinde kendi kendimize şu soruyu sorabilmek lazım; Bu güne kadar Allah için ne yaptık? Allah ve Resulünün hoşuna giden ve gitmeyen amellerimiz nelerdir? Bu sorular karşında vicdani bir rahatlık içerisinde, gönülden gelerek sevap hanesinin ağır geleceğini söyleyebilenlere ne mutlu. Bir mümin olarak sevap kefemiz ağır gelse bile, rehavete kapılmadan, gaflete düşmeden, Hak rızası uğrunda daha çok amel yapmaya devam etmek

gerekir. Çünkü iyiliğin ve mükafatın sınırı yoktur. Muhasebe sonunda günah hanemiz ağır basıyorsa, bir an önce tövbe edip, pişman olup, hata ve günahları terk edip sıratı müstakime girmemiz gerekir. Tövbe ve pişmanlığı yarınlara ertelersek çok geç kalmış olabiliriz. Çünkü ölüm her an gündemde ve son pişmanlıkta fayda vermez.

Peygamberimiz s.a.v Ebu Hureyre r.a rivayet ettiği bir hadislerinde "Ölen herkes pişmanlık duyar, iyi bir kul ise daha fazla iyilik yapmadığına, kötü bir kul ise, kötülüğü niçin bırakmadığına pişman olur." buyurmuştur. (Tirmizi)

Kıymetli dostlarım, bu hayatı bir kere yaşayacağız ve bir kere daha tekrarı olmayacak. İbadet ve taatte bulunmak üzere dünyaya tekrar dönmek isteyenlere, "siz oradan geldiniz" şeklinde cevap verilecek ve istekleri karşılanmayacaktır. Sözün özü; Gün gelir, ömür biter, zaman dolar, o dem ki perdeler kalkar, perdeler iner, Azrail aleyhisselama hoş geldin diyebilmektir hüner...

Saygılarımla...

MEHMET TURAN

(Kuru oğlu)

D:1311 (1895) -Ö: 20-11-1959

gazisukrukaraca@gmail.com

“Delikerimler” sülâlesinin “Kuruoğlu” oymağındandır. Bu satırların naçiz yazarının kendisini ilk defa görüp tanıdığı andan itibaren hafızasında kalan resim şöyleydi: Evinde, muhtemelen kendisinin yapmış olduğu bir rahle, üzerinde kitapların kitabı yücek kitabımız Kur'an-ı Kerim. Kitabın önünde diz çökmüş başında kadife bir şapka, sırtında da kadife bir ceket bulunan, oldukça beyaz, fakat ne kısa ne de uzun “değirmi” bir sakala sahip, Âyetleri tilâvetle meşgûl bir ihtiyar... Haliyle “rahle”, “değirmi” ve “kadife” gibi şeylerin aslını, husûsiyetini ve manâsını yıllar sonra idrak edecektim. Bu pir-î fânî, haftada bir kaç defa evimize de gelir, kendisini istikballe karşılayan babamın veya annemin kucağından beni alarak sıkı sıkıya göğsüne bastırırken yanaklarımdan, gözlerimden öper saçlarımlı koklardı. Beni anne ve babamın kucağına iade edince de, cebinden ortası delikli prinçden mamûl bir adet 2,5 kuruş çıkartarak elime tutuşturur, veyahut da, yine kadife kumaştan dikilmiş ve kendisinin hediye edip bana giydirdiği ceketimin yaka cebine koyardı. Tabiatıyla de, bu 2,5 kuruş, biraz sonra kaybolurdu. Hafızamdaki resimleriyle anlatmaya çalıştığım bu aksakallı zât, en büyük kızı olan Ayşe Hanım (D: 1928 - Ö: 1999) ile evli, “Kurukızı” lâkabıyla mâruf kız kardeşi Fadime Hanım (D:1315 - Ö: 1975)'dan da yeğeni olan Babam Halil (1335 - 1973)'den olma ilk torunu olan bendenizin Büyükbabası, yâni “Dede”si olmaktadır. Dedem Kuruoğlu Mehmet, 1968 yılında, köyümüzün “Dökük” adındaki mevkiinde kiraz ağacından düşerek vefat eden “Solak Memiş”i nâmiyla mâruf Çanakkale gâzilerimiz den Memiş KASAP ile birlikte, Mersin taraflarına fahrî İmam-Hatiplik yapmaya giderlerdi. Bu gidiş ve gelişlerini, yaşımlı küçük olmasına rağmen hatırlıyorum. Tarsus'da yine fahrî İmam-Hatiblik yaptığı camiînin minare şerefesinde Ezân-ı Muhammediye'yi okuyup inmeye çalıştığı zaman, şerefeden düşerek kafatasından yaralanmış; buna ve alnından akan kana rağmen ayağa kalkıp namazın sünnet veya farzını kıldırırken vefat etmiştir. Hülâsa, beyin kanaması sonucu vefat eden bu aziz insan, İstiklâl Harbi'nde, Haymana'da yaralanarak vatan müdafiliği uğrunda kazandığı “gâzî”liğinin üzerine, “şehid”liği de ilâve etmiştir. Ne büyük bir bahtiyarlık; inanıp îman ettiği

mukaddes dâva uğruna yüce Tanrı, ne büyük rütbelere ihsan buyurmuş... Mezarı Tarsus'da dır. Mevzubahis etmiş olduğum fahrî vazifesinden dönüşlerde, gerek bizim yöre halkının olsun, gerekse vatanımızın hemen hemen her yerinde “alaca” tabir edilen el dokuması pamuklu kumaş ve havlu gibi bazı şeyler getirirdi. Bunları evlâtlarına dağıtmaya çalışırdı. Lâkin, anneannem Eşşe Hanım'ın 1933'de vefatından sonra izdivaç yaptığı Hacı Osman kızı Fadime Hanım, ketum davranarak gelen eşyayı saklar, anneme ve yine Eşşe Hanım'dan olan dayım Mustafa'ya pek bir şeyler vermez, kendisinden dünyaya gelen diğer dayım Hüseyin ile teyzelerim Cennet ve Alime Hanımlara verirdi. Annemin çok sonraları anlattığına göre, dedemin vefat ettiği haberiköye ve aileye gelince, annemin ve “German” nâmiyla maruf dayım Mustafa'nın bu üvey annesi evdeki kumaş ve kumaş mâmûlü eşyaları samanlık deliğinden indirerek kaçırtmış. Elbette bu mevzu' etmiş olduğum husus, çok basit ve adî bir

vakıa.. konuşulmayacağını bile müdrikim. Şurasını da ifâde etmek boynumun borcudur: Merhum üvey anneannem beni gerçekten yürekten sever, bana sevgi ve muhabbet gösterirdi. Teyzelerim ise, ailenin ilk torunu olmamdan mı nedir bilmem, omuzlarından indirmezlerdi. Rahmetli dedemin evine girdiğim zaman, beni kucaklayıp sevmek için adetâ birbirleriyle yarış ederlerdi. Hafızamda kalan bir başka acı fotoğraf ise, Mehmet dedemin ilk kayınbilâderi olan Avcı Mehmed'in (Ö: 1951) oğlu Osman, nam-ı diğer

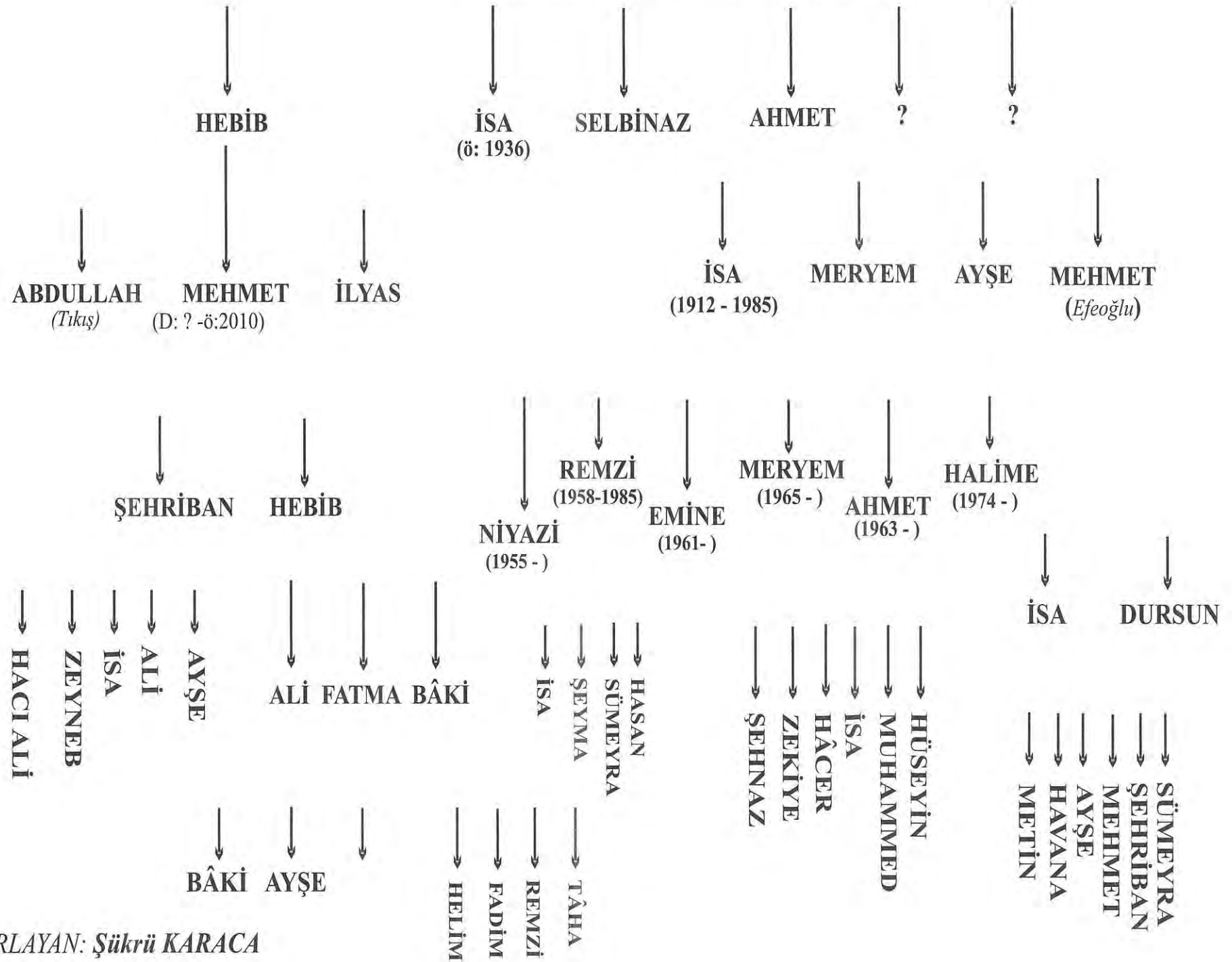
“Avcı Osman”, 1956 veya 57 yıllarının birisinde bir sonbahar mevsimi kaybolmuş, bütün aramalara rağmen bulunamıyordu. Bu kayboluşu, tahminen gecenin saat 22-23'ünde, kendi evinin üzerinden “salâ” okuyarak bütün köylüye duyurmuş, bunun üzerine de konu-komşu bütün köylü ayaklanarak, kimisinin elinde çıra ve Gemici Feneri, kimisinde de pilli el feneri ile Osman'ı aramaya başlamışlardı. *“Övmeyeceğim seni, çünkü övgü az sana, Sen ki Bayrağım gibi, bulandın bir al kana. Düşün-Gecesi” demiş, bu ölüme Mevlâna, Bir Leyle-i Kadirde, sen kavuştun Mevlâ'na! Omuzlarda gitse de, albayraktaki na'aş, Sana öldü diyemem, Şehid ölmez ülküdaş!..”*

Birinci Dünya Harbi ve İstiklâl Harbi'ne iştirak etmiş olup, dokuz yıl askerlik yapmış ve Ankara-Haymana'da omzundan kurşunla yaralanmıştır. Avcı kızı Eşşe Hanımla yaptığı birinci evliliğinden annem Ayşe Hanım (1928 -1999)ve Mustafa (1932-1961); Eşşe Hanımın vefatı münasebetiyle de “Hacı

Osmanlar” sülâlesinden Fadime Hanımla yaptığı evlilikten Hüseyin (1936-), Cennet (1944 -1961) ve Alime (1946 -) isimlerinde beş evlâdı vardır. Altda, Gâzî ve fahrî İmam-Hatib Mehmet TURAN, Mersin'de çekilmiş olan bir fotoğrafta, oğlu Hüseyin ile birlikte görülmektedir. Dedem Mehmet Turan'ın Babası olan “Kuru Mustafa”, birkaç köylümüzle Karaman'a ekin biçmeye giderken, Balgusan mevkiinde, çeşme başında bir su içip dinlenirlerken oracıkta vefat etmiş olup, çeşmenin yanına

defnedilmiş. Bugün o çeşmeye, yakındaki köylüler tarafından “Kurunun Çeşmesi” denildiğini, “Falıcı” lakabıyla meşhur, gâzi Mehmet Karadeniz ile, dayım Hüseyin Turan söylemişti. A n n e t a r a f ı m d a n “Delikerimler” sülâlesinden olan Büyük Dedem “Kuru Mustafa”nın Babası Hasan'dır. Hasan'ın Büyük dedemden başka Kerim, Yusuf, Mehmet ve Şehriban adında dört evlâdı daha mevcut. Büyük Dedem Mustafa'nın annesi Alime Hanım, Çetmi'den “Kerimağa”nın oğlu Hüseyin Beğ'in kızıdır. Hüseyin Beğ'in diğer evlâtları ise İsmahan (doğrusu, İsmihân dır), Kara Hüseyin, Keleş ve Cennet'dir. Dedem Mehmed'in annem Ayşe Hanım'dan henüz hayatta olanbeş, dayım Mustafa'dan iki, Hüseyin'den altı, teyzem Alime'den ise üç torunu mevcuttur. Kızı Cennet 1961 yılında, doğumunu müteakip vefat etmiş olduğundan, dünyaya getirdiği çocuğu da iki yaşını tamamlamadan vefat etmiş olup, binaenaleyh, bugün hayat da bu kızıdan torunu yoktur.

TAĞCILLAR - 2 (Yıldırım) Çetmi Kolu

18. Çetmililer Günü Kutlandı

seninle gurur duyuyor” sloganları eşliğinde kürsüye çıktı. “Biz Çetmi’nin yiğit insanlarıyla gönlü muhabbet dolu hasret dolu merhamet dolu insanlarıyla gurur duyuyoruz. Allah sizden razı olsun.” Diyerek selamlama konuşmasını yaptı.

Ahmet Davutoğlu’nun Konuşması:

“Çetmi’nin, Boğaziçi’nin, Taşkent’in Konya’nın yiğit

19 Ağustos 2012 günü Çetmi’de Vakıf Kurucular Kurulu toplantısı yapılarak vakfın bu güne kadar yapmış olduğu faaliyetler gözden geçirildi. Toplantıya iştirak eden hemşerilerimiz birbirinden güzel fikirleriyle önümüzdeki dönemde yapılacak faaliyetlerin neler olması gerektiğine dair ışık tuttular. Vakfın faaliyetlerinin onaylanmasından sonra başkanlığa tekrar sayın vakıf başkanımız Mehmet

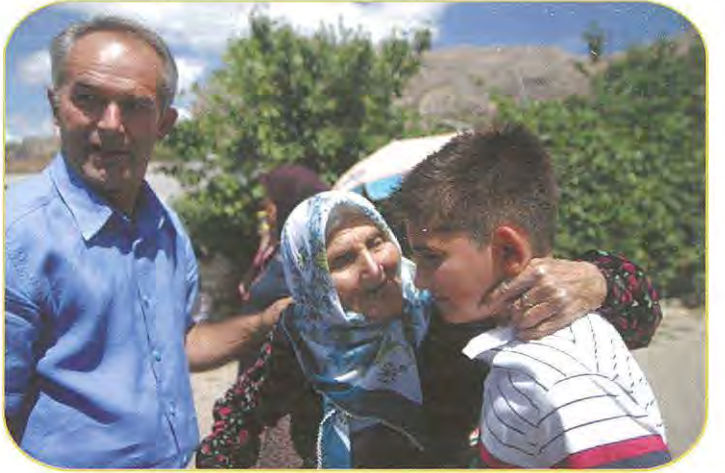
insanları, değerli hemşerilerim; öncelikle hepinizi saygıyla muhabbetle selamlıyorum. Allah’ın selamı üzerinize olsun. Ve tabi mübarek ramazan bayramınızı tebrik ediyorum. Aslında Çetmi bize birçok şey öğretiyor. Ben Çetmililere müteşekkirim. Bir faaliyeti bir şenliği 18 yıl aralıksız yapabiliyor olmak Çetmililerin kararlılığını gösteriyor. Basiretini gösteriyor ve başladıkları yoldan hiçbir zaman geri dönmeme

kararlılıklarını gösteriyor. Tebrik ediyorum. Çetmilileri sılalarına düşkünlükleri dolayısıyla tebrik ediyorum. Yolda bazı kardeşlerimiz bahçelerinin önünde durdurdular üzüm, domates, kendi bahçelerinde yetiştirdiklerinden verdiler. Fransa'dan gelmişler. Demek ki dünyanın neresine giderse gitsin her Çetmilinin gönlünde bu dağların sevdası var. Bu yörenin nefesi var. Bu yöreye duydukları aşk var seveda var. Bu sıra-i rahim yapan dünyanın değişik yerlerinden gelerek Çetmi'de bir araya gelen bütün Çetmililerden Allah razı olsun.

Nasıl Çetmililer bu dağlara aşıkça, nasıl Çetmililer buraya geldiklerinde büyük bir heyecanla birbirlerine sarılıyorlarsa, birbirlerinden güç alıyorlarsa, emin olunuz benim yüreğimde de hep bu dağların aşkı var. Hep buraya geldiğimde, kim ne derse desin, sizlerle kucaklaştığımda, vefa dolu gözlerinizle göz göze geldiğimde, büyük bir enerjiyle doluyorum. Her gelişimde tekrar geleceğim diye söz veriyorum. Geliyorum da. Çünkü sizin her bakışınızdan bir mesaj alıyorum. Aynen bu dağların havası gibi, suyu gibi mert olmalıyız mesajını alıyorum. Dik durmalıyız mesajını alıyorum. Aslında dış politikamızın da siyasetimizin de esası, bu yöre insanımızın o yüreğindeki dik duruştur. Ve bu dik duruş için her zaman her yerde mücadele etmeye devam edeceğiz. Mademki siz bu aşk ve sevedayla büyük bir gayret sarf ediyorsunuz, bizim vazifemiz de bu gayretinize sahip çıkmaktır. Her zaman Çetmi'nin Boğaziçi'nin Taşkent'in Konya'nın yanında olacağız.

Öyle güzel, öyle coşkulu karşıladınız ki, keşke dedim o gazete köşelerinde İstanbul'da sırça köşklere oturanlar, oradan ahkam keserek bu milletin aşkını, azmini anlamayanlar bu manzarayı görseler. Keşke imkanları kıt ama onurlu Çetmi'nin insanların bizi karşılarken "Arakan sizinle gurur duyuyor" sesini onlar da duyabilseler. Keşke Çetmililerin anladığı gibi Çetmililerin hissettiği gibi, Çetmililerin yüreğinin ateşinin yandığı gibi, o sırça saraylarda oturup "Arakan'a sessiz kalın" diyenler, "Suriye'ye sessiz kalın" diyenler de bunu hissedebilselerdi. Biz sessiz kalmayacağız. Biz nerede bir mazlum varsa onun yanına yetişmek için bütün imkanlarımızı seferber edeceğiz. Nerede bir mazlum varsa ve zulme muhatap kalmışsa, zalimin zulmüne dur demek için

gayret sarf edeceğiz. Çünkü Çetmi'nin insanları, Anadolu'nun insanları bizden bunu istiyor. Anadolu'nun insanları bizden pasif olmamızı istemiyor. Sessiz kalmamızı istemiyor, iddiasız olmamızı istemiyor. Aksine ayağa kalkmamızı istiyor. Çünkü Anadolu insanı ayağa kalkınca onlarda ayağa kalkacak ve emin olun şu güzel Çetmi'de biz buraya girerken bizi nasıl coşkuyla beklediniz nasıl kucakladınız, bizi yol boyu heyecanla mehterin eşliğinde bizimle birlikte yürüdünüzse, Arakan'a indiğimizde uçağımızdan o kamp yerine varana kadar

Hiçbir zaman bu dik duruştan vazgeçtiğimizi görmeyeceksiniz. Çünkü biz her Çetmi'ye gelişimizde her Konya'ya Taşkent'e gelişimizde sizlerin gözlerimize bakarak bu mesajı verdiğinizi görüyoruz. Sizler Anadolu'nun insanları, bu yörelerin yiğit insanları, Arakan'la ilgilenmemizi istiyor musunuz? (evet sesleri) Kerkük'e gitmemizi istiyor musunuz? Suriye'deki mazlumlarla, bayram yapamayan mazlumlarla kader birliği yapmamızı istiyor musunuz? Onlarla ağlamayı, onlarla gülmeyi istiyor musunuz? Çetmi'nin, Bolay'ın, Balcıların Afşar'ın Sazak'ın, Taşkent'in, Hadim'in, Aladağ'ın, Konya'nın bütün

da kilometrelerce yola dizilmiş kardeşiniz de bizi karşıladı. Bizimle birlikte yürüdü. Nasıl siz bize muhabbetle sarıldıysanız, onlar da aynı muhabbetle, asırlardır süren bir hasretin bitmesinin aşkıyla sarıldılar. Biz o aşkın gereğini yaptık. O aşkın gereğini yapmaya da devam edeceğiz. Çünkü bizim mayamızda bu Toros dağlarının mayası var. Bizim mayamızda bu başı dik onurlu dağların mayası var. Onun için bizim başımız eğilmez. Kim ne derse desin, kimler neler söylerse söylesinler, bizim dik duruşumuzda hiçbir zaman bir zaaf görmeyeceksiniz.

Anadolu'nun sesi bu. Biz bu sese kulak verdik, biz bu sese kulak vereceğiz. Başka hiçbir ses, başka hiçbir tehdit yada hakaret kulağımızda ve gönlümüzde herhangi bir iz bırakmayacaktır. Mademki Anadolu insanı yanımızdadır, mademki bu milletin maşeri vicdanı yanımızdadır, kim ne derse desin bizim boynumuzda başımızda eğilmez. Azmimizde kararlılığımızda bir eksilme olmaz. Bize bu heyecanı ve enerjiyi verdiğiniz için size çok çok teşekkür ediyorum.

Allah sizlerden razı olsun Allah her bayramı böyle onurlu bir şekilde karşılamayı nasip etsin. Devletimize ve milletimize zeval vermesin. Hiçbir mevki ve makamın millet aşkından ve bu aşkın gerektirdiği ve bu aşkın gereği olan faaliyetten daha önemli bir şey yoktur. Her makama ve mevkie anlam katan, güç katan, o mevki ve makamın gerektirdiği misyondur. Bizim misyonumuz da milletimizin başını her yerde dik tutmaktır. Bu misyonun gereği olan gayret ve enerjiyle çalışmaya devam edeceğiz. Siz de bize dua etmeye destek olmaya devam edin.

Geçen sene Somali'ye gitmiştik. O zaman da dediler Somali'de ne işiniz

var? Şimdi gitsinler Somali'de Mogaşidu'da geçen sene açlık içinde kıvranan insanların, çaresizlikten yolda ölen küçük bebeklerin vaziyetini sorsunlar. Türkiye hakkında ne düşünüyorsunuz diye sorsunlar. Alacakları cevap şudur: Herkes sadece söz verir ve kapalı salonlarda konuşur. Ama, Türk kardeşlerimiz bizimle birlikte yaşarlar, bizimle birlikte üzürlüler ve sevinirler. Şimdi Somali'de ümit var, hayat normale dönüyor. İnşallah Arakan'ın da Suriye'nin de kaderi değişecek. Ve o kaderde bizim izimiz olacak. Çünkü biz onların kaderini kader bellemiştir. Acısını acı, sevincini sevinç bellemiştir. Onun için bu millet neciptir

büyük tür. Ve Çetmi'nin bu şenlik gününde bile, bu eğlence gününde bile bizi karşılar Arakan'ı hatırlayan bu genç kardeşlerime, Suriye'yi hatırlayan bu Çetmi'li

hemşerilerime bir kez daha teşekkür ediyorum. Gönlünüzden bu sevda hiç eksik olmasın.

Allah'a emanet olun. Allah yar ve yardımcınız olsun."

Ahmet Davutoğlu'na hemşerimiz Mehmet Özel

Tarafından çizilen bir Çetmi tablosu hediye edildi ve kendileri yoğun işleri dolayısıyla dönmek zorunda olduğundan dolayı yine iştiaqla uğurlandı.

Günün akşamında Mustafa Yıldızdoğan'ın vereceği muhteşem konser vardı. O yüzden Sadece Uçurum Harman yeri değil, Çetmi'nin her tarafı insan kaynıyordu adeta. Konya ve havalisinde yaşayan vatandaşlarımız Çetmi'ye akın etmişti. Akşam verilecek konsere başlamadan önce Belediye Başkanımız Osman Arı ve vakıf

Başkanımız Mehmet Balcı konuşmalarını yaptılar.

MHP Milletvekili Mustafa Kalaycı kısa bir konuşma ile vatandaşlarımızı selamladı.

Tuğba Karabulut'un okuduğu şiir ve Hüseyin Arı'nın söylediği türkülerden sonra vakıf yararına tertiplenen açık artırmaya geçildi. Hemşerimiz Halis Uçar 1500 liraya tablo alarak ilk açılışı yaptı. Fatma Tekeoğlu'nun vakfımız yararına satılması için hediye ettiği duvar halısı vakfımızın her daim destekçisi olan hemşerimiz Memiş Uslan tarafından 600 liraya alındı. Mehmet Özel tarafından çizilen

köyümüzün tablosu Antalya'da yaşayan hemşerimiz Mehmet Arıçelik tarafından 2.000 liraya satın alındı. Ve nihayet Yeşim Uslan tarafından işlenmiş el emeği göz nuru muhteşem tablo hemşerimiz Mehmet Ünal tarafından 15.000 liraya satın alındı.

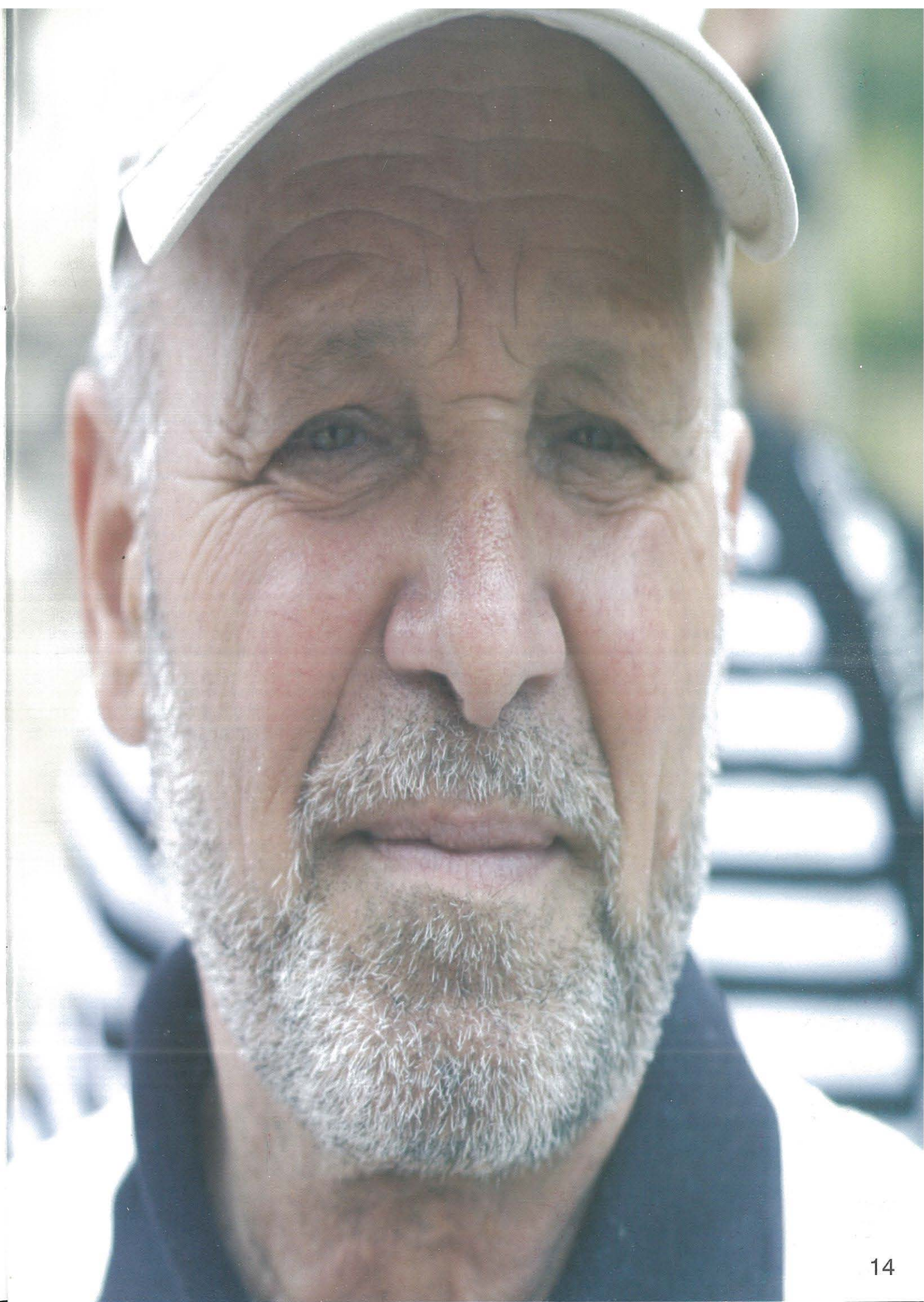
MHP Milletvekili Mustafa Kalaycı

Ve yıllar yılı hizmetleriyle her daim anılmaya layık Mehmet Ünal bu yılki Çetmililerin ağası seçildi. Niğmetullah uçar şiir okumak için kürsüye davet edildi. Hemşerimiz dergimizin bu sayısında tamamını okuyacağınız “Çetmi’li Olmak” isimli şiirini okudu. Yapılan konuşmalardan sonra Mustafa Yıldızdoğan’ın konseri başladı. M u s t a f a Y ı l d ı z d o ğ a n ; “Saygıdeğer MHP Konya milletvekilimiz Mustafa Kalaycı beyefendi,saygıdeğer Çetmi belediye başkanımız Osman arı beyefendi, Çetmililer vakfı

başkanı Mehmet balcı beyefendi ve siz değerli vatandaşlarımız Allah’ın rahmeti bereketi üzerinize olsun. hoş geldiniz.Buranın nüfusu ne kadardı bin. Bin. Burada var onbin kişi. Nerden geldiler bunlar, niye geldiler bunlar, güzel bir gün olacak Allah’ın izniyle...” diyerek konserine başladı. Birbirinden güzel türküleriyle Konya havalisinden akın akın Çetmi’ye gelen onbinleri coşturdu. Gecenin sonlarına doğru Gaziantep’ten gelen bombalı terör saldırısı nedeniyle “Şehitler Ölmez” türküsü ile konserine son verdi.

Sevgili Çetminin Sesi okuyucuları.

Açıklama!

Derginin çıktığı ilk sayıdan itibaren şiirlerim dergide yayınlanmaktadır. Çetmililer vakfının bana ve şiirlerime ihtiyacı olmadığını düşünerek, Çetmililer vakfının çıkardığı dergide şiirlerimin yayınlanmasını istemiyorum. Fikirlerime ve şahsıma değer verilmediği için, Vakfının toplantı ve etkinliklerine katılmamın da bir yararı olacağını düşünmüyorum. Gönlümün sizlerle dolu olduğunu bilmenizi ister, bu kararı almamın sebebini arz ediyorum.

Bu yıl çetmiye giderken, sahne alacak olan sanatçı Mustafa Yıldızdoğan için hayatını anlatan bir şiir yazdım. Düşündüm ki o sahneye çıkmadan biz o şiiri okur ve sahneye davet edersek ona bir jest olur çetmimizi ve bizleri hayatı boyunca unutmaz. Bu fikrimi çetmililer günü ile ilgili yetkililere ilettim. Olumlu ya da olumsuz bir cevap alamadım.

Çetmililer günü ikinci vakti bana şiir okuyup okumayacağım soruldu. Ben de okurum dedim. Şiiri sen okumasan, seni protokolde oturtsak, şiiri sunucu okusa denildi. Ben de beni sahneye çıkarmak istemediklerini düşünerek, tamam, anladım ben şiir okumayacağım siz rahat olun diyerek, Mustafa Yıldızdoğan için yazdığım şiiri sahne arkasında bekleyerek kendine vereceğimi söyledim. Olay böyle kaldı bir daha bana hiç kimse bir şey söylemedi. Akşam uçurum harmana gittiğimde kenarda ayakta bekledim. Protokolde bazılarına yer ayrıldığını gördüm. Bana yer ayırdılar mı ayırmadılar mı bilmiyorum, zaten ayırsalar da gidip oturmam olamazdı ben de öyle yaptım, haddimi bilerek kenardan

ayakta izlemeye ve sanatçının gelmesini beklemeye başladım. Program başladı protokol konuşmaları yapıldı arkasından başka köyden gelen birilerine, bizim köyden birilerine söz verilip şiir okutuldu, türkü söylendi. Çetminin dününü bugününü anlatıp yarınları ışık tutacağına inanarak yazdığım şiirlerin hatırına bana söz verilip şiir okutulmasını bekledim. Sahneye çağırılmadım. Sanatçı gelince kendisine yazdığım şiiri verdim. Sahnenin arkasında bulunduğum o anda sunucunun beni sahneye davet ettiğini duydum. Bana sahneye çıkacağım ya da çıkmayacağım söylenmediğinden bir anda şaşırdım ve kararsız kaldım. Bir süre çıkayım mı çıkmayayım mı diye düşündüm. Çıkmaya karar vererek arka taraftan sahneye girdim. Daha önceden hazırladığım ÇETMİLİ OLMAK şiirimi okumaya başladım. Şiir çok uzundu hepsini okumayacaktım, okuyacağım yerleri işaretlemiştim. Ama o kızgınlıkla tamamını okumaya karar verdim. Şiir uzun olunca diğer köyden gelen gençler Mustafa Yıldızdoğan'ı beklediklerinden ve çetminin geçmişini anlatan bu şiiri anlayamadıklarından tepki göstererek beni pretosto ettiler. Ben de şiiri bitirdim. Onlara kızmadım ama, "Sevgili misafirler sıkıldığınızı biliyorum ama ben bu şiiri çetmililere yazdım. Çetmiyi anlatmak 3 - 5 dakikayla olmaz günlerce anlatsak bitiremeyiz" diye onlara pretostolarında haksız oldukları ikazını yaparak, sahneden ayrıldım.

2010 yılında da çetmiller günü kutlanırken şiir okumam istenmiş sahnenin önünde beklediğim halde okutulmadığından, 2011 yılında kutlanan 17. çetmililer gününe katılmamıştım.

Bu yıl yine katılmayı düşünmüyordum ama son anda çetmi benim sevdam diyerek gittim.. Şimdi bu yazıyı okuyanlar Niğmetullah Uçar da amma gururluymuş enaniyeti yüksekmış diyebilirler. Onların şahsımda yanlış kanaate varmamaları için bu açıklamayı yapmak gereği duyuyorum

Ben kendimi herkesten farklı görmüyorum yanlış anlaşılmasın ben 6.000 çetmiliden biriyim. Sonuçta İrza'nın oğlu Niğmetullah'ım. Çetmililerin gününde çetmili olmayanlara bile söz verilip bana verilmek istenmemesi, çetmi ile ilgili bu kadar şiir yazmamın hatırasına ve okuyacağım çetmi şiirine bir saygısızlıktır diye düşünüyorum. Ben orada şahsımla ilgili, ya da başka konularla ilgili bir şey söylemedim, söylemem de. Çetmi ve çetmililer dışında bir mesaj vermedim, vermemde. Çetminin dününü yarınları taşıyarak, anıları tazelemek, kültürümüzü yaşatmak istedim. Karşılığı bu olmamalıydı diye düşünüyorum. Gördüğüm muamele karşısında yapacak başka bir şeyim olmadığı için bu kararı aldım.

Takdiri siz sevgili hemşerilerime bırakarak, kalemimle birlikte her zaman çetmililerin yanında olduğumu bilmenizi ister, seven sevmeyen herkese en derin saygılarımı sunuyorum.

Niğmetullah UÇAR
Antalya 29.09.2012

ÇETMİ'Lİ OLMAK

Bahçelere havar dağlara ekin
Ekmediysen eğer düşünemezsin
Bağlarda, tarlada hayalen gezin
Çileler çekmektir Çetmili olmak

Çavdar güzün girer toprak altına
Arpalar saklanır bahar ayına
Bakılır toprağın nem ayarına
Tohumu ekmektir Çetmili olmak

Kumpanya kazmayla gen kazmak gerek
Su çıkan tarlada yapmalı hendek
Eşekle katırla saman çekerek
Yolda yürümektir çetmili olmak

Yaylaya göçerken yolda durulur
Yorulan tanalar oğlaklar olur
Helkeden geçene gavıt sunulur
Alarak yemektir Çetmili olmak

Özlerde çayırlar tarlada yonca
Sığırlar katırlar yatar doyunca
Yük yıkılıp eşya dama konunca
Oh deyip gülmektir Çetmi'li olmak

Meydan ataşına pür gelecektir
Yağardıç keserek düzülecektir
Cıngıllak kurulup sekilecektir
Yerleri eşmektir Çetmi'li olmak

Çaşır dalayacak diken batacak
Şalbanın hovuyla boğaz yanacak
Culak inlerine taş atılacak
Sesi dinlemektir Çetmi'li olmak

Yorgan simit yapıp öküz gütmektir
Ekin arasına gece gitmektir
Gündüz saban ile çifti sürmektir
Evleği bilmektir Çetmi'li olmak
Havarı sularken azalınca su
Bentten su tutarken keser komşusu
Küfürler çıkarken ağız dolusu
İyi çekişmektir Çetmi'li olmak

Topraktan çıkarıp tomataları
Dalından koparıp gök baklaları
Beklerken ocakta haşlanmaları
İsde pişirmektir Çetmi'li olmak
Gece yarısında yataktan kalkıp

Gün doğmadan evvel davarı sağıp
Azık hazırlayıp, yaylaya varıp
Bıktım dememektir Çetmi'li olmak

Yayladan inince serinliklerde
Bahçe damlarında, gölgeliklerde
Harman zamanında örenelerde
Hayat sürdürmektir Çetmi'li olmak

Köyde gönderenden torbayı alıp
Yaylaya gelince yoldan bağırıp
Ardıcın dalına yüksekçe asıp
Bıktım demektir Çetmi'li olmak

Lastik ayakkabı eskidiğinde
Anızda yürümek zor geldiğinde
Su çekerek harman depildiğinde
Düğünde dönmektir Çetmi'li olmak

Orakla biçilir ekin sıcakta
Düğün ile saplar saman olmakta
Farklı teknik vardır harar basmakta
Hayvan yükletmektir Çetmi'li olmak

Bağlardan toplayıp getireceksin
Şırahna da üzüm çiğneyeceksin
Bolunda dinletip pişireceksin
Ateş ölçermektir Çetmi'li olmak

Pekmez kazanına tomata atıp
Başşaklanmış olan cevizi sıyıp
Damlamasın diye ağzını açıp
Goyuşmaç yemektir Çetmi'li olmak

Sığır sürmek için erken kalkarak
Çanlana onları ağızlayarak
Dönüşte mardavıl koparılarak
Enip seğırtmektir Çetmi'li olmak

Güzün boz armıtlar dağdan toplanır
Döğüp kurutarak un hazırlanır
Ağzına alanlar tadından tanır
İştahla yemektir Çetmi'li olmak

Bir dönem evlerde halı dokundu
Düğün yapacaklar verdi okundu
Değirmen yanında buğdaylar yundu
Suyu süzdürmektir Çetmi'li olmak

Kışın kar kürümek, damları yuvmak
Serçe tutmak için kalburlar kurmak
Keklik vurmak için köyden ayrılmak
Dağlarda gezmeektir Çetmi'li olmak

Döğeci samanın üstüne serip
Üzümü hevenkte duvara gerip
Küplü odalardan kışın getirip
Taze yedirmektir Çetmi'li olmak

Dekecik oynarken kış akşamları
Çocuklar yiyordu toplananları
Unutmamak gerek tüm kapıları
Her eve girmektir Çetmi'li olmak

Bayramda camiden çıkınca başlar
Küçükler büyüğe saygılar sunar
Dolaşılır köyde tüm akrabalar
Her eli öpmektir Çetmi'li olmak

Geyesiliklere erkence varıp
Ateşi yakarak küllü su yapıp
Taş üstünde sırtı tokurcaklayıp
Çalıya sermektir Çetmi'li olmak

Köyde birkaç yerde odalar vardı
Gelen misafirler orda yatardı
Oda sahipleri ikram yapardı
Bunları bilmektir Çetmi'li olmak

Yeni ev yapana yardım ederken
Hizmet etmek için şevkle koşarken
Sırtında duvara taş getirirken
Türkü söylemektir Çetmi'li olmak

Yazın köyde kışın gurbette durup
Cavuşun önünde amele olup
Antalyada yere kazmayı vurup
Kirizme etmektir Çetmi'li olmak

Geçmişini bilmeyen hayal kuramaz
Hasret çekmeyenler mutlu olamaz
Özünü kaybeden halden anlamaz
Dünü özlemektir Çetmi'li olmak

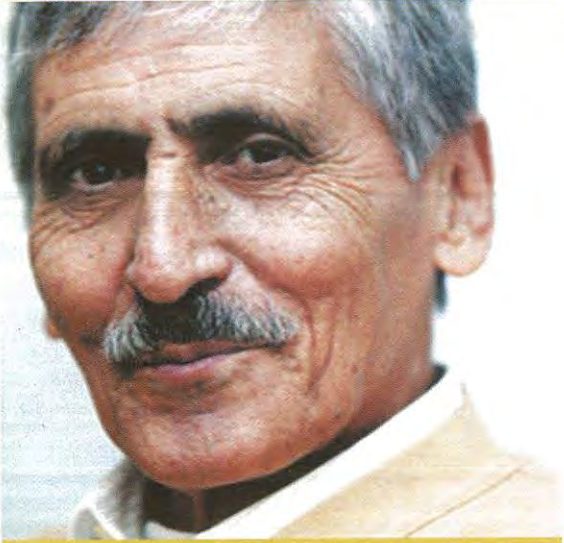
Güzel olanları tekrarlayarak
Çirkinlikler varsa ondan cayarak
Hep daha iyiyi arzulayarak
Her an düşünmektir Çetmi'li olmak

Niğmetullah Uçar
Antalya 31.01.2012

Abdurrahim Karakoç

İsyanlı Sükut

Gitmişti makama arzuhal için
Beyy dedi yutkundu eğdi başını
Bir azar yedi ki oldu o biçim
Şeyy dedi yutkundu eğdi başını

Kapıdan dört büklüm çıktı dışarı
Gözler çakmak çakmak benzi sapsarı
Bir konağa baktı alttan yukarı
Vayy dedi yutkundu eğdi başını

Çekti ayakları kahveye vardı
Açtı tabakasını sigara sardı, daldı...
Neden sonra garsonu gördü
Çayy dedi yutkundu eğdi başını

İçmedi masada unuttu çayı
Kalktı ki garsona vere parayı
Uzattı çakmağı ve sigarayı
Sayy dedi, yutkundu eğdi başını

Döndü gözlerinde bulgur bulgur yaş
Sandım can evine döktüler ataş
Sordum memleketin nere gardaş
Köyy dedi yutkundu eğdi başını

Yürüdü kör topal çıktı şehirden
Ağzına küfürler doldu zehirden
Salladı dilini vazgeçti birden
Oyy dedi yutkundu eğdi başını

Ben Sevmedim!

Çetmi sevdası ve aşkıyla Çetmililer hoşgörü gününü iple çekip o tarih gelince sevinçle sevgiyle köyümüze adeta yıldırım hızıyla gidiyoruz.

Ben şuna inanıyorum bütün hemşerilerimde bu duyguyla bu gururla gidiyor.

Öncelikle bu vakfı kuranlardan, bu geleneği bu günlere taşıyanlardan Allah razı olsun. Yüce mevlam onlara sağlık sıhhat versin. Bizler konuşmaya başlayınca Çetmi sevdasını yere göğe sığdıramıyoruz. Bu özellik bütün Çetmililerin geninde özünde doğal olarak vardır. Ama ne yazık ki üzülererek söylüyorum. İki dönemdir vakıf toplantılarına katılıyorum. Orada tartışılan konuşulan şeylerin bir ceviz kapurcağını doldurmayacak kadar gereksiz olması beni üzdü. Tabii bu benim şahsi düşüncem. Bizler Çetmi'li bireyler olarak başkan kim olursa olsun, ona projeler ve fikirlerle maddi manevi destek vermemiz gerekirken hep eleştiriyoruz. Elbette insanların fikirleri ayrı olabilir. Birlikte daha güzel neler yapabiliriz? Bunu vereceğimiz maddi manevi destekle gösterebiliriz. Bizim yegane konumuz verilen burs olmamalı. Daha ne kadar burs verebiliriz? Daha çok ne kadar yardım yaparız, daha ne kadar çok insanlarımızı bir araya getirebiliriz olmalı. Soyulmayan soğanı, kurulmayan çadırı, doğranmayan eti tartışmamalıyız.

Şahsımı üzen ve esas sevmediğim meseleler aslında bunalar da değil. Sayın Dışişleri Bakanımız köyümüze geldi, girerken bütün Çetmililer elele alkışlayarak girişten Uçurum Harman'a kadar sevgiyle coşkuyla yürüdük. Yürüyenlerin içerisinde o görüşten bu görüşten insanlar vardı. Hiçbir mesele olmadan kucaklaştık. Çünkü sayın bakanımız bizim gururumuzdu. Kendilerine köyümüze geldiğinden dolayı teşekkür ederim. Onu benimseyerek bağımıza bastık.

Aynı şekilde Mustafa Yıldızdoğan'ı ve siyasi kişiliğini bütün Türkiye'nin bildiği gibi sizler de biliyorsunuz. Onu davet eden yönetime teşekkür ederim. Ancak onun sahneye çıkmasıyla birlikte bazı istem dışı şeyler yaşanacağını / yaşanabileceğini önceden biliyor, en azından tahmin edebiliyorduk. Bunun için, Mustafa Yıldızdoğan neden saygıyla ve hoşgörüyle karşılanmadı acaba? Kendini bilmez birkaç kişinin yaptığı hareketleri sanatçıya mal etmek beni üzdü. Bazı hemşerilerimizin "şiir okuyacağım" diyerek sahneye çıkıp başka sözlerle bazı kişileri ateşlemesi beni üzdü.

Bizler görüşü ne olursa olsun, şucu veya bucucu diye insanlarımızı ayırmamalıyız. Çetmi'yi ve Çetmilileri sevmeliyiz. Birbirimizin hatırı için katlanmalıyız. İşlerimizi gönülden gelerek yapmalıyız.

Yine de bu organizasyonu yapanları, vakfımız çalışanlarını, başta belediye Başkanımız Osman Arı olmak üzere tüm belediye personelinin ve bütün Çetmilileri kutluyorum.

Tarihinde böylesine muazzam bir iştirakle köyümüze akın eden bütün halkımıza saygılarımı sunuyorum.

Veysel Gökğün

Ben Sevmedim!

Hüseyin Eşiyok

ÜLKEMİZDEN İLGİNÇ HABERLER

Ülkemizde bir çok yerde 1 kg. sütün fiyatı 50 kuruş, yarım litre suyun fiyatı da 50 kuruş. Artık köylerde bile hazır süt ve süt ürünleri satıldığına göre inek beslemeye ve hayvancılık yapılmaya gerek kalmayacak gibi görünüyor.

Ülkemizin tarım açısından çok verimli topraklara sahip olduğu, ne ekilirse yetiştirebileceğimiz, 200 milyonu bile besleyeceğimiz belirtilirken ne hikmetse kuru fasulyeyi; Amerika'dan, Yeşil mercimeği; Kanada'dan, Nohutu; Meksika'dan, Pirinci; İtalya'dan, Buğdayı; Ukrayna'dan alıyoruz. Bir zamanlar gıdada kendi kendine yeten 7 ülkeden biri olmakla övünürken şimdi bu konuda dışa bağımlı ülke haline gelmiştir.

Eskiden köylerde (Çetmi'de de) herkesin evinde en az bir inek veya bir kaç hayvanı bulunurken, şimdilerde mandıracılık yapanlar dahi destek göremedikleri için zarar etmekte ve besiciliği azaltmış bulunmaktalar.

İstanbul Bağcılar'da bir kız öz amcası ile evlenmiş. Hem de resmi nikahla. Savcılığın itirazı üzerine evlenme akdi geçersiz kılınmış ama % 99 müslüman bir ülkede bu kepaçalıktan sonra müslümanlar suskun (!) insan ne diyeceğini bilemiyor. Kelimeler kifayetsiz kalıyor.

***Bursa Emniyet Müdürü:" Dolaşmak için evden dışarı çıkınca, Kültür park'ta her ağacın altında bir çift görülüyor... Her çalının dibi yatak odası gibi...Her şey meydana... Bunlar benimde kanıma dokunuyor... İki taraf gönüllü olarak razı olunca bizimde yapacağımız bir şey yok... Yasalar buna izin vermiyor... Biz kolluk kuvveti olarak sadece uyarabiliyoruz." diye konuşmuş.

2012 Mayıs ayında eşimle Konya'ya hastaneye gitmiştim. Öğle arası namazımızı Alaaddin Camisinde kılarız düşüncesiyle simit, meyve suyu alıp Alaaddin Tepesinde gittik. Azıcık etrafı dolaşırken çocuk denecek yaşta bir kız bir erkeği yatak odası halvetinde görünce utanıp yönümüzü değiştirdik. Anadolu Selçuklu Payitahtı Konya Parklarının Osmanlı Payitahtı Bursa Parklarından farkı kalmamış (!) anlaşılan . . Elhamdulillah bizler köylerde yaşıyoruz da bu tür çirkefliklerden uzağımız diye şükrettim.

Türkiyemizde evliyken kocaya kaçanların sayısında patlama olmuş,

Kıbrısta Türk kızlari boyunlarında istavrozla dolaşıyorlarmış

Deli gömleği gibi Türk Milletine zorla giydirilen AB Elbisesi ve uyum yasalarının çiçekleri meyve vermeye başlamış..

Afşar Barajı

Afşar Barajı (AfşarHz. Hadimi Barajı) ve Afşar - Bağbaşı Derivasyon

Kanalı'nın Temeli Atıldı.

Orman ve Su İşleri Bakanı Prof. Dr. Veysel Eroğlu ile Dışişleri Bakanı Prof. Dr. Ahmet Davutoğlu, 14.10.2012 tarihinde yapılan törenle Afşar Barajı ve Afşar-Bağbaşı Derivasyon Kanalı'nın temelini attı.

Törende konuşmaların ardından müteahhit firma yetkilileri ile tarih pazarlığı yapıldı. Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu, barajın açılışı için 12.09.2015 tarihi saat 15.15'de, tünelin ise 09.06.2016'da açılması için söz aldı. Daha sonra AfşarHz. Hadimi Barajı ve Tüneli'nin temeli butona basılarak atıldı. Temel atma töreni sonrası iki bakan birlikte fidan dikerek su döktüler.

Nazmiye Gülbaş İlhapınar

Çirkin Kadın Yoktur

Önceleri kara çarşafımız vardı... Sonraları bir bir çıkarttık devrim yasaları ile...

Mamafih, Siyah, Lacivert, Kahverengi renkte idi pardesülerimiz, robanan giyinir, şöyle ayak bileklerimize kadar inerdi asaletle.

Başörtülerimizde şimdiki gibi mendil kadar değildi o zamanlar. Kocaman olurdu örtüler kaplardı omuzları, bele kadar sarkardı... Renk çümbüşü bilmezdik başörtüsünde, demek ki cahildik o günlerde!

Her bir kadının kaşı gözü kendisine has olup tıpkı yaradılışındaki gibi doğal halinde idi. Gözlerimiz Hakk'ı gören göz namına kâinatı temâşa edip, yaradılana tefekkür ile bakar, dünya nimetlerine şükrederdi.

Yobazdık! O zamanlar göz rengine göre far sürülmesi gerekliliğini bilemezdik hâliyle.

Sürmeden başka bir şey kullanmazdık. Onuda eşler için sürerdik sünneti ihya niyetine, hemde sevaba girerdik...(keşke dışarıda sürmese idik!)

Ya o kaşlarımızın neydi hâli öyle?!

İncelmesi lazımdı asra uygun olmalı, modern hale gelmeliydi. Kendimize özgü olmamalıydı kaşlarımız, almalıydık özenle... Hem zaten mazeretimizde vardı! "Eşine güzel olmalı müslüman kadın" filhakika elbette! Burunları ne yapmalıydık? Fındık kadar olmalıydı burunlar, eee o halde... marş marş istikamet doğru estetik kliniklerine.

Kaşı, gözü, dudağı şükür! Burunuda hallettik!

Sahi Allah Rasulu (sav) kaşlarını alan kadınlara lanet etmişti bir Hadis-i Şerifte. Eşlerin beğenmesi bahane idi belkide!

Yaşlı ninenerimizin kıpır kıpır ederdi dudakları, zikir çekince ayrı bir güzel olurdu simaları.

Ruju o dönemlerde gevur kadınlarında görürdük ve lanet ederdik domuzlu ruj kozmetiklere eve dahi sokmazdık.

Müslüman kadının dudağıda rujdan ziyade zikir kıpırtısı olurdu, ne de güzel yakışırdı zikir mırıltısı dağ gibi heybetli anadolu annelerine.

Şimdi aştık kendimizi oje de kullanır olduk, avrupalı dilberlerin tahtlarına oturduk!

Kınalı ellerin yerini, ojeli tırnaklar aldı! Boş verin dert etmeyin su geçirmesede oje, zaten abdest alan da yok ki şimdilerde!

Manikür, pedikür, takma tırnak ayrı bir havamız oldu bütünleşti başörtümüz ile...

Kaşımız, gözümüz, dudağımız tastamamdı da, ama bir oransızlık vardı yüzümüzde.

Son günlerin modası takılıyor silikonlar, kusursuz! Oluyor

müslüman burjiva bayanlar!

Zekatını vermediğimiz paraları pek hızlı harcar olduk, döktük diyetisyenlere beden beden inceldik... Ne güzel forma girdik, hemende güzelleştik!

Nerdeyse sıfır yağ kalmadı vücudumuzda. Allah'ın yarattığı nizam, metabolizma bozulacakmış, menepoz dönmeme kadınların vücuduna yağda lazım olacakmış, amannn kime ne! O zamana gelince ediveririz ilave!!!

Eee birde takıp takıştırdık mı ikoncan! Olduk zannımca!

Ojeli parmaklara yakışmalı pırlanta.

Hele birde sürüp sürüştürdük mü! Kokuttukmu sokakları şöyyyle bir parfümle. Beyler bayram etmeli(!)

Müslüman coğrafyası kan kokuyorken, müslüman kadın Paris gibi kokmalı, laik kokonalara havasını da atmali!

Müslüman bir kadın koku sürerde bunu yabancı erkekler duyarsa ibadeti kabul olmazmış... Boş verin eskileri zaten ibadet etmiyoruz ki!

Kaçırmayın keyfimizi zebanileri kandırırız, Cehennem'i dahi kaynatırız!

Baştan ayağa bakımlı olmalı müslüman kadın. Kişiliği kalmalı gerilerde, öne çıkmalı dişiliği, kim ne yapsın kimliği!

Müslüman kadın sokakta olmalı azizim! Pozitif ayrımcılık bir güzel yerleşmeli topluma. Girmeli kadın her yere, her işe, her alanda yer bulmalı, çocuk da doğurmalı hem kariyerinde zirvede de olmalı!\pard plain

'Çirkin kadın yok' bakımsız kadın varmış! Bakımlı olmalı kadın okşamalı gözleri, galeyana getirmeli şehveti(!)

Günümüzde müslüman kadın için yeni trent işte böyle!

Biz başa dönelim gidelim yine eskilere...

Ta eski zamanlarda ninelerimizin yüzünden nur akarmış, namazlarını kaçırmaz, oruçlarını tutarlarmış. Gece namazından dolayı nurani pembecik yüzleri pırl pırl parlarmış. Mehtap bile kıskanır, hasetinden

zayıflarmış!

Şimdiki gibi kozmetik adı altında bir sürü krem kullanmazmış. Gülsuyu ve su ile cilt bakımı yaparmış. Kapitalizme para kaptırmazmış ferasetli Hanımefendi!

Ramazan'da sokak ortasında yemek yemek, su içmek çok ayıp şeymiş eskiden. Yapılmazmış böyle bir edepsizlik, akıl baştan gitmeden.

Hayâ güzelmiş o zamanlar hem kadında daha güzelmiş. En büyük hazinesi HAYÂ imiş Müslüman'ın. Hem edep serveti de varmış, harcamazmış ki bitmezmiş!

Her şeye kanaat edermiş, boşa para harcamaz iktisatlı geçinirmiş. Pek çok lüks için efendisinin başının etinide yemezmiş. (lüksün adını bile bilmezmiş)

Çarşafına bürünür, sokağın dibinden gidermiş. Çarşafının en önce omuzları eskirmiş.

Her kadın ayrı güzelmiş o zamanlar, siması güneş gibi parlarmış. Sağlam karakterli olup en ağır imtehanda dahi yıkılmazmış.

\pard cf4

Şık durmaktan ziyade, dik durmakmış tek derdi.

Kadın, kadın gibi imiş, Asalet ve Heybetinden dağlar taşlar titrermiş.

Anlatmakla bitmezmiş... Eskiden böyle imiş...

Nereye kayboldu Osmanlı Kadını? Sizler gideli bizler kaybettik kimliğimizi... Çok özledik sizi, hayânızı, edebinizi,sabrınızı, hogörünüzü! Gelin ve yeniden örnek olun bizlere, nasihat edin hepimize, Cehenneme oluk oluk akan bu nesile...

Eski kadınlar geri gelirler mi bilinmez, lakin bir ümit bekliyoruz.

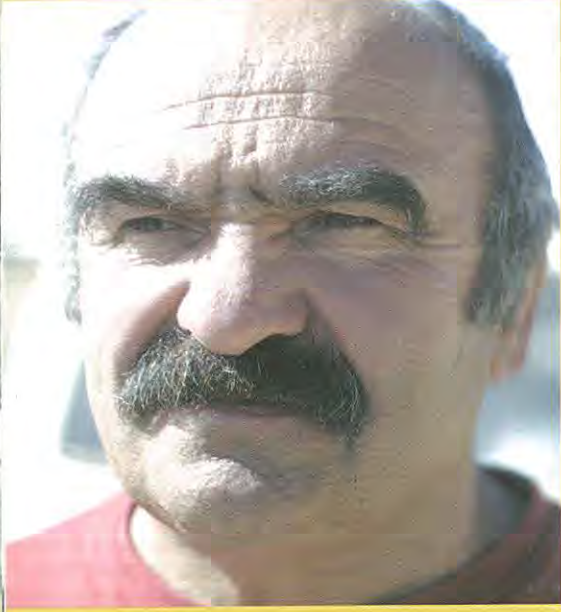
Velhasıl...

Çirkin kadın var mıdır? Veyahut her kadın gerçekten güzel midir?

Selam ve dua ile...

1 Kasım 2012

Nureddin Özel

Mazide Kalan Hatıralar

Köyümüzün Yaşlıları teker teker aramızdan ayrılıp gidiyorlar ve köyümüzle ilgili hatıraları alıp götürüyorlar yanlarında ve Çetmi'nin bütün geçmiş hafızası toprak altında kalıyor. Bu benim yapılmasında ısrar ettiğim "Dört Mevsim Çetmi" belgeselinin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha ortaya çıkarıyor... Allah yaşlılarımıza uzun ömür versin. Ama belki de bundan beş altı sene sonra artık geçmişle ilgili bilgi edineceğimiz kimse kalmayacak... Bu belgesel konusunu bir kaç yerde ve destek olabilecek hemşerilerimizle paylaştım. Hatta hatırı sayılır Çetmili bir iş adamımız; Bu kadar para nedir ki? Abi, sen programını çıkar tek başıma ben karşılarım" dedi. Ama projeyi ortaya koyup iş yapım aşamasına gelince, her nedense elini cebine götürmedi, götüremedi. Geçen dönem benimde yönetiminde olduğum vakfımıza "bu işi gerçekleştirelim" dedim. Ama o da olmadı. Çetmi için ve Çetmi'nin gelecek nesillere aktaracağımız bu güzel hikayelerini gerçekleştirme şansı bulamadım ama, tek başıma da olsa Çetmi'nin gelecek nesillerinin bakarak, "Bu benim dedem, bu benim amcam" diyecek. "Bu benim teyzem,halam" diyecek fotoğraflarının oluşacağı bir Çetmi albümü yapmak istiyorum. Bu nedenle tüm Çetmili hemşerilerimizi gerekirse tek tek dolaşıp albümlerinde eskimis sararmış fotoğrafları tarayıcıda tarayıp ilkönce bir arşiv hazırlamak hemşerimiz Kerim Bozdağ'ın arşivlerindeki resimleri de alarak, şu an aramızda olmayan Çetmili hemşerilerimizin yüzlerini, düşünlerimizi, derneklerimizi gelecek nesillere aktarmak istiyorum. Bunun için elinde anasının babasının ebesinin dedesinin resimleri olanlardan destek bekliyorum. Bu albümün başında Oğuz boylarının Çepni boyundan olan köyümüzün kısa bir tarihçesi ve Çetmi'ye yerleşen sülalelerin bir soy ağacını da yine hemşerimiz Şükrü Karaca'dan da yardım alacağımı düşünüyorum... Bu konuda farklı fikri olanlar bana, nuretdinozel@gmail.com adresine yazabilirler... Şimdilik sizlerle Çetmide yaşanmış olan (anamdan dinlediğim) dört kısa hikayeyi paylaşmak istedim....

Çekirge Savaşları

Efendim, anamın çocukluğunda, (anam 1928 doğumlu olduğuna ve o zaman hala Hemhem Hüseyin dedem sağ olduğuna göre) sene 1935-1940 arasında... Nereden geldiği ve nasıl türediği belli olmayan bir çekirge türü üremiş köyümüzde. Dağtaşı sarmış birden ve dağda bayırda ot namına bir şey bırakmamış. Çekirgeler, koyunun kuzunun yiyeceği, tek yeşil dal dahi bırakmamış dağlarda. Her nasılsa akıl almaz bir şekilde çoğalıyormuş mübarekler...Bu çekirge hikayesini Denizli'de film için çekim mekanı ararken yaşlı bir adamdan da dinledim. Demekki, aynı olay sanırım aynı tarihlerde oralarda da yaşanmış...

Dağda ot yok, küçükbaş hayvanlar ve büyükbaş hayvanlar bizar, ılıkta helkeler boş, en sütlü koyunlarda bile bir damla süt yok...

Çekirgeler, biçim noktasına gelen ekinlere

dadanmış. Ne kelle bırakmış ne sap,ekinler gidiyor elden, akli eren köylüler çekirgeleri toplasınlar diye tavukları götürmüş tarlalara, tavuklar başlamışlar çekirgeleri toplamaya. Ama baş olacak gibi değil. Tavuklar büyük iştahla buğday tanesi gibi yerden çekirge topluyorlar ama çekirgeler bir türlü bitmiyor. Hatta anamın anlattığına göre tavuklar yeşil yeşil işlemeye başlamışlar. Ne yapsınlar? Yedikleri içtikleri çekirge... Çoğu tavuk çekirgelerden dolayı ölmüş...

Anamın anlattığına göre bizim köyden birisi katıran gediğine gitmiş. Katıran semerini çıkarıp harmanın yorağına koymuş ve işe koyulmuş. Akşam döneceğinde hayvanı getirmiş semer vuracak ama ne görsün? Hayvanın semerindeki semer otlarını çekirgeler afiyetle yemiş bitirmiş.

Ortalıkta semer ağaçları iskelet halinde durmakta, iş bu kadar vahim anlayacağınız.

Köyün büyükleri toplanmışlar buna bir çare bulmak için, köy ihtiyar heyeti hacısı hocası bir karara varmışlar ve köye her ailenin nüfus başına göre bir salma salmışlar...

Bir evde iki kişi varsa 4 okka çekirge, 6 kişi varsa 12 okka çekirge toplayacak getirecek, tartılacak ve şu anki belediye binasının arkasındaki Muhiddinin Katib'in evinin olduğu yere açılan çukurlara dökülecek ve üstü toprakla örtülecek. Herkes kendi çekirgesinin çukurunu kendisi kazacak...

Hüseyin dedem, ebem ve anam 3 kişi olduğu için altı okka çekirgeyi toplayıp getirip köyde bu iş için görevlendirilen yetkiliye tarttıracaklar ve altı okka tamamsa ekinlikte bir çukur açıp gömecekler ve görev tamamlanmış olacak...

Köylülerden yan çizen olmasın diye, Hadim'den jandarma bile çağırmış muhtar ve böylelikle tek silah patlamadan tek kursun atılmadan topyekün savaş ilan etmişler çekirgelere... Bütün köylü dağılmış dağlara Arpaçukur, Kölebaşı Ekizoluk, Gatıran gediği...Dağ taş dağılmış çoluk çocuk, kıl torbaları ıslatmışlar tartıda ağır gelsin, tartı tam tutsun diye. Kimisi torbanın içine taş koyarak sağlamış tartının denk gelmesini..

Anam, rahmetli dedemle sabahın alaca karanlığında düşmüş yola Veli Efendi'nin havtının basına varmışlar. Suyun başında bir kahvaltı yapmışlar ve ellerine aldıkları kendi yapımları şimdiki sineklik gibi ucu lastik bağlı değneklerle ala çiğili otların üzerindeki can düşmanlarını öldürmeye...

Akşama doğru ne topladıılarsa dönmüşler köye

rahmetli dedem çok doğru, Allah'ın adamı bir insanmış. Torbayı daha ıslatmamış ama anam çocuk, onun görmez yanından bir iki taş koymuş torbaya getirmiş yetkiliye tarttırmaya. Tartı altı okka çıkmamış biraz eksik gelmiş...Ama tartıcı görevli "a.. eşşek götür göm" demiş ufacık çocuğa. Götürmüş gömmüşler dedemle birlikte. Ama bütün köylü canla başla çalıştığı halde yinede çekirge bitmemiş. Nasıl çoğalıyorsa adımını attığın an yüzlerce çekirge sıçarmış havaya...

Sonra bir haber gelmiş köye çekirge kuşları gelecekler. Onlar gelince karınlarını doyurun gönderin" diye. Kabul etmiş köylü, evlerden bulgur toplamışlar tas tas. Koca koca kazanlarda şimdiki düğün pilavı gibi pilav pişirmişler. Kurtlar damına sinilerin üzerine yaymışlar. Kuşların gelmesini beklemeye başlamışlar...

Ne kadar beklediler bilmem. Gedik tarafından kuşlar görünmüş. Eski hocanın taşının başında yurt tutan, benimde çocukken toplamaya gittiğim gelin bayrağının başına dikilen cıgaları (kartal tüyü) bırakan kartallardan daha büyük kuşlar, ama, anam öyle kuşları bir daha görmedim diyor. Kuşlar gelmiş kurtlar damının kenarlarına konmuşlar. Hepsi iri iri...Köylüler, çoluk çocuk hayretle bakışır kalırlar..

Gelen kuşlar bir müddet beklemişler, sonra hemen yemeye başlamamışlar pilavları. Sonra içlerinden birisi gümbür denerek havalanmış konmuş sininin birinin başına. Daha sonra diğerleri...

Sinilerde tek dane bırakmadan bir güzel sünnetlemişler... Ve geldikleri yere doğru uçup gediği aşmışlar ve o günden sonra dağda çekirgeden eser kalmamış, otlar tekrar eskisi gibi yeşermeye başlamış...

YÖRÜK KOCASININ GARİP HİKAYESİ

Efendim yine anamdan dinlediğim bir hikaye bu. Rahmetli Ehtiyarların Mehmet'in çocukluğunda geçen bir hikaye. Anam da ondan dinlemiş. Kösürelilik yöresinde bir yerde Ehtiyarların Mehmet babasıyla birlikte kurak çifti ekerken bir yörük karısı gelmiş çiftin başına. Ağa demiş "babam çok hasta, ölüp gider gel bir okuyuver." Rahmetli öküzleri durutmuş öğendireyi sabanın dibine toprağa saplamış düşmüş yörük karısının peşine. Gitmiş. Az ileride bir damda gocanın başına oturmuş. Başlamış okumaya. Kadın o ara dışarı çıkmış. Ama, hoca okurken yörük kocası geçinmiş kalmış. Hoca dışarı çıkmış. Kadına öldüğünü haber vereyim diye. Ama ortalıkta kadından eser yok. Bir ki sağa sola çıkmış, bağırır, çağırır ama dağlardan ses gelmiş kadından ses seda yok... Ortalık kararmaya yüz tutunca korkmuş olacak ki, oğlu Mehmet gelmiş babasını aramaya. Hoca, "oğlum sen git, öküzlerimizi dama bağla. Ayetel kürsüyü oku, etrafına üfle yat. Korkma,

birşey olmaz, ben cenazenin yanında yatacağım. Sabahta goca helkeye bir su doldur. Kazmayı, küreği de al gel defnedelim şu garibi." Demiş göndermiş Mehmet'ini...

Rahmetli Mehmet dayıyı ben de çok dinledim, oğlu Veli Yazıcı hem okul arkadaşım, hem de kader arkadaşım. Taşkent'te pansiyona verilecek 250 lirayı veremediğimiz için dörde dört dört metre derinliğindeki orta okul pansiyonunun tuvalet çukurunu beraber kazdık. O olmasaydı ben bir metre bile kazamazdım. Avuçlarımızın içi kabara kabara kazdık bitirdik elhamdülillah ve müdür bizim borcumuzu siliverdi. Ama, orta okulun bitirme imtihanlarında ikimizde kalemi elimizde tutamadık.

Neyse, uzatmayalım. Sabah olmuş Mehmet dayı getirmiş kazmayı küreği. Bir mezar kazmışlar. Helkede ısıttıkları suyla Yörük gocasını yıkamışlar. Namazını kılıp defnetmişler. Ama hocaefendi başlamış kaşınmaya. Meğerse yörük kocasındaki bitlerin tümü hocanın üzerine göç etmişler...

ANA KURDUN ANALIK DUYGUSU

Bu hikayede rahmetli Mehmet dayıdan dinlenen bir hikaye yine anamdan nakil. O senenin baharında yine rahmetli Mehmet amca ve babası aynı tarlada ekin salısındalar uzaktan ağzında bir torba ile bir canavar geçmede...

Mehmet dayının babası ağzındaki torba birisinindir arar diye olsa gerek, torbayı bıraksın kaçsın düşüncesiyle dolma tüfeğini eline almış havaya bir el ateş etmiş ve kurt torbayı bırakmış kaçmış. Gitmişler torbayı almak için. Bakmışlar ki torba sandıkları şey bir keçi derisi ve içinde üç dört tane yavru kurt... Meğerse kurt sahilde yavrulamış ve yavrularını bir derinin içine koymuş onları rahat büyüyecekleri bir yere götürüyormuş...

Hoca efendi oğlu Mehmet'e dönmüş, "gördün mü oğlum, ana yüreğini" demiş...

ANAMIN DÜRÜSTLÜĞÜ

Efendim bu hikayede anamadan nakil ama bu hikayeyi bizzat anam kendisi yaşamış.

Anam daha taze bir gelin babam askere gitmemiş 12 yaşında evlenmiş anam hadi diyelim bu olay olduğunda 13 yada 14 yaşında. Kaynar muğarın çayırda harman kaldırırlarken anam ayak yalın köye saman çekerken Kapı ağzının orada yerde iki adet o zamanın beş lirasından para bulmuş ve hemen alıp kuşağının içine saklamış. Beş liraya belki beş çift kara lastik pabuç alınır mı o zaman. Köye gelmiş samanı yıkmış ama anasına söylememiş bulduğu parayı. Çünkü söylese ebem rahmetlinin ne yapacağı belli değil. Belkide elinden alacak diye korktu kim bilir?

Yalın ayak yine dönmüş kaynar muğarın çayırına. Babam rahmetli hararlara saman basarken anamda kalburla saman dökermiş hararın içine. Anam babama da söylememiş para bulduğunu. Derken Yukarı akmuğarın belenden bir adam çıkmış çayıra doğru sallanarak geliyor. Ama adam perişan gele gele gelmiş çayırın kenarına oturmuş. Şimdiki Karağüllerden Velinin babsıymış gelen. Adı Mehmet olsa gerek. Anam adını söylemişti ama, adı önemli değil... Babamın yanı başında harman kaldıran biri daha varmış. Sanırım Deli Hasanlardan biri olsa gerek. O adam sormuş “ağa ne bu halin? Diye. Sorma yeğen demiş adam. Kızı köye göndermiştim gaz tuz alması için on lira vermiştim. Çocuk parayı yitirmiş. “Parayı yitirdim diye korktuğundan yol ortasında yüklü eşşegi bırakmış kaçmış. Şimdi para da kayıp çocukta” onu ararım demiş...

Anam kulak kabartmış konuşulanlara ve dönmüş sormuş adama “paran iki beşlik miydi? Dayı”

diye.. “He yeğen” diyerek yüzü gülmüş adamın, anam kuşağından çıkarmış bulduğu iki beşliği uzatmış adama. Allah rahmet eylesin, adam çıkarmış elli kuruş vermiş anama. Ama, babamın “ayağına bir pabuç alsaydın ya kız” dercesine garip garip bakışı da kaçmamış gözünden...

O sene güz günü babam askere gidecek. Dört buçuk yıl haber alınamayacağı bir yolculuğa çıkacak. Babam nüfus cüzdanını ararken anamın nüfus cüzdanı geçer eline. Eskiler bilirler, o zamanlar nüfus cüzdanı bir not defteri gibi sayfaları olan bir kitapçık şeklindeydi. Anam cüzdanı alır eline açar ve içinde hiç daha kıvrılmamış yes yeni bir bütün on lira durur... Birden şaşırmışlar, nüfus cüzdanının arasına para koymadıkları gibi o zamanlar zaten hiç kıvrılmamış bir onluğun köylünün eline geçmesi mümkün değil... Ve babam o parayla askere gitmiş...

Dahası var, o zamanlar şimdiki gibi değil herkesin evinde koyun keçi var, kimsede koyunların keçilerin köyün içine girmesinden de rahatsız değil... Bizdede koyun kuzu bol, gaymak yağ çok. Ama para yok. Gaymağın yağın da para ettiği yok. Teyzemin kocası rahmetli Gölükçü dayı elinde bir çift yeni potinle çıkmış gelmiş eve... Baldız bu potinleri ben Ayşa'ya almıştım, ayaklarına olmadı. Şunu Emine geysin. Sende bana geçmiş gün altı okka mı, beş okka mı tere yağı ver” demiş ebeme. Anam potinleri giymiş, altı kabaralı yürüdün mü kütür kütür eden potinler... Şimdi, “anam ulanın yarısından fazlasını tarttık. Bir potin” için diye anlatır durur ve “ah şu dizlerimin ağrısı olmasa diye dua eder...”

Halis Yazıcı

Umut Kara

Umudunu kaybedenler
Başlar sağ olsun sağ olsun
Anne baba hem dedeler
Başlar sağ olsun sağ olsun

Kuşlar gibi uçtu gitti
Yıldız gibi geldi geçti
Kapanmaz yaralar açtı
Başlar sağ olsun sağ olsun

Yaralı gönüller hasta
Umut yitirenler yasta
Selam olsun eşe dosta
Başlar sağ olsun sağ olsun

İçinden yanar babası
Yürekten ağlar anası
Derin umudun yarası
Başlar sağ olsun sağ olsun

Umutlar unutulmasın
Hele ağıtlar yakılmasın
Melekler sardı yarasın
Başlar sağ olsun sağ olsun

Umudun anası bacım
Gayet büyüktür acın
Mevladan olsun ilacın
Başlar sağ olsun sağ olsun

Götürdüler elden ele
Yaşlar indi didelere
Selam olsun dedelere
Başlar sağ olsun sağ olsun

Güzel yaratmış mevlası
Sami'ye benzer siması
Kurumaz gözlerin yaşı
Başlar sağ olsun sağ olsun

Umudun kaşları kara
Yürekler açtı yara
Yaktı ciğerleri nara
Başlar sağ olsun sağ olsun

Tanımazdım kendisini
Dergide gördüm resmini
Yazmışlar Umut ismini
Başlar sağ olsun sağ olsun
İzmir dediğin neresi
Ege'nin hangi yöresi
Varmı Umudun ninesi
Başlar sağ olsun sağ olsun

Aşka gelince söylerim
Firkat gelince ağlarım

Bende oğul der yanarım
Başlar sağ olsun sağ olsun

Cennet mekan Umut Kara
Kavuştular gerçek yara
Düşülmesin ahu zara
Başlar sağ olsun sağ olsun

Nası alem hepsi dertli
Evlatlar candan kıymetli
Emanet geriye gitti
Başlar sağ olsun sağ olsun

Kemal Paşa ilçesinden
Aşağı Yenmiş köyünden
Ruhu ayrılmış teninden
Başlar sağ olsun sağ olsun

Yazıcıoğlu duymasaydı
Bu sözleri yazmasaydı
Analar ağlamasaydı
Başlar sağ olsun sağ olsun

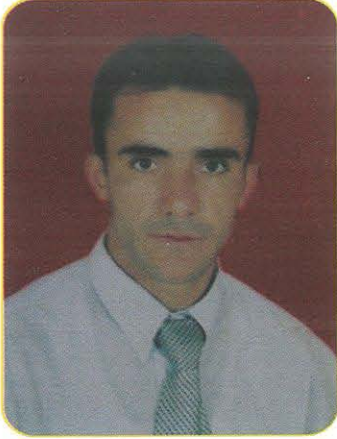
Tükenmez Halis'in sözü
Onun da yanıktır özü
Dostlar hatırlasın bizi
Başlar sağ olsun sağ olsun

İzmir'de ikamet eden
muhterem büyüğümüz Mehmet
Kaçmaz'ın elim bir kazaya
kurban giden genç yaştaki
kardeşimiz Umut Kara'ya ait bu
sözleri amcam oğlu Mehmet
Özyalçın aracılığı ile yakınlarının
ricası üzerine yazdım. Hoş
görünüz.

Burs Alacak Öğrencilere Duyuru

2012 - 2013 Yılı Öğrenim belgesi,
4 yıllık öğrenim görenler 960 TL
2 yıllık öğrenim görenler 720 Liralık senet
IBAN Numarası (Banka Hesap numarası)
Nüfus Cüzdanı fotokopisi
Dilekçe ile 30 Kasım 2012 tarihine kadar vakfımıza
müracaat etmeleri gerekmektedir.

Çetmililer
Eğitim Kültür
Yardımlaşma Vakfı

Teşekkürler

Kardeşim Hasan Çağlar'ın vefatı münasebetiyle cenaze merasimine katılan, bizzat gelerek başsağlığı dileyen, telefonla taziyelerini ileten ve acımızı paylaşan bütün dost, akraba ve arkadaşlarımıza, ve Çetmi halkına teşekkür eder saygılarımızı sunarız.

Kardeşi
Miktad Çağlar

Pınar Özel

İstanbul'dan Çetmiye

İstanbul Çetmi Hattı
Pınar Özel

Bir seyahat ne kadar zor olabilir ki, dimi? Yani elbette bazen bazı zorluklar yaşanır yolculuklarda ama tüm insanlık âleminin bir araya gelerek yaşayabileceği her türlü saçmalığı tek bir insan, tek bir seyahatte nasıl yaşayabilir ki?

Ben yaşadım... Yaşadım ama anladığım kadarıyla ömrüm yettiğince de yaşayacağım... Ben nasıl bir "saçma insan" olduğumu son seyahatimde anladım...

Ne kadar da masum bir niyetle, nasıl da kolay bir yolculuğa çıkmıştım hâlbuki...

Yalan! Kolay bir yolculuğa filan çıkmamıştım. Benim yolculuğa çıkışım başlı başına zordu zaten... Konumuz da o aslında...

Ben Konya'lıyım... Aslında tam olarak Konyalı da değilim... Babam Konya'lı... Taşkentli... Aslında Taşkentli de değil; Çetmi'li... Ben Gelibolu'da doğdum... Annem Antalyalı... Ben çok küçükken, babam aslen hanım köylü olduğu için Antalya'ya taşındık.

Neyse...

Babam, yıllar yılı tüm bayramları annemin memleketinde ya da annemin tercih ettiği yerlerde geçirdikten sonra tüm cesaretini toplayıp "Ben Kurban Bayramı'nda köye gitmek istiyorum" dedi bundan aylar önce... Soluğumuz kesildi babamın cesareti karşısında... Nefes alamadık şaşkınlıktan... "Bu adam benim babam" dedim içimden gözlerim gururdan dolu dolu olmuş şekilde... "Meğer ne cesur bir adammış benim babam" dedim göğsüm kabararak... Dört yaşındaki yeğenim bile ortamdaki olağanüstülüğü fark edip, tırmandığı avizeden aşağı atladı o anda ve hemen bir köşeye geçip oturdu... O derece tuhaftı her şey... Aslında şimdi düşününce anlıyorum ki; o derece tuhaf başlayan bir hikâyenin devamının da yaşandığı ölçüde abuk olması çok şaşırtıcı değilmiş... Elbette ben bunu şimdi sakın kafayla düşününce anlayabiliyorum...

Neyse...

Babam cesaretinin karşılığını hemen alamadı... Annem o anda babamı duymamış gibi davrandı ve "Salatayı yap istersen artık da yemeğe oturalım" dedi babama, televizyonda seyrettiği programdan gözlerini ayırmadan... Babam da yaptığı fevri çıkışın geçiştirilmiş olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde tekrarlamadı isteğini... Belli ki o da laf ağzından çıktıktan sonra, "Ne yaptım ben be; inşallah duymamıştır" diye düşünmüştü... Konu orada kapandı, o an için...

Sonra biz, yani iki abim, eşleri ve kuzenlerim, "Gerçekten köye gidelim bayramda" diye düşündük ve anneme bu arzumuzu telefonda ilettik... Telefon her zaman daha temkinli bir araçtır. Anneme dileklerimizi iletmemiz için. Bir de zaten annem, biz herhangi bir şey istediğimiz zaman karşı çıkmadığından sorunsuz bir şekilde kabul ettirirdik arzumuzu...

Neyse...

Karar verildi ve köye yakın olan Taşkent'teki otelden yerimizi ayırttık... Son derece basit bir program yapıldı... O kadar basitti ki program; zekâ seviyesi 50'nin altında olan bir insan bile tek başına bu planı uygulayabilirdi sorunsuz bir şekilde... Belki de benim bu programı uygulayamama nedenim fazla zekâdan kaynaklanıyordur, bilemiyorum...

Neyse...

Ben İstanbul'da yaşıyorum. Ailemin geri kalanı Antalya'da yaşıyor. Kuzenlerim de Ankara'da yaşıyorlar. Ulaşmak istediğimiz nokta ise Konya'nın Çetmi Köyü... Ailemin geri kalanı arabaları ile Antalya'dan köye gideceklerdi –ki gittiler; ben de İstanbul'dan Ankara'ya geçip, kuzenlerimle beraber onların arabasıyla köye geçecektim. Ankara- Konya arası çok yakın olduğundan ve kendimi az yormak istediğimden muhteşem bulmuştum bu planı... Basitti de üstelik... Çarşamba sabahı, yani arife günü sabah Ankara'dan Konya'ya doğru yola çıkacaktık. Bu durumda, Salı gecesi Ankara'da olacaktım ve o gece kuzenlerimle vakit geçirip, sabah

erken saatlerde h a r e k e t edebilecektik. Antalya'dan gelen ekiple aynı anda otele varmış olacaktık... Ne güzel düşünmüşüz aslında...

Salı akşamı için Ankara'ya uçak bileti aldım ilk iş olarak. Buraya kadar bir sorun yoktu. En azından bana göre bir sorun yoktu. Benim için Salı akşamı, ekim

ayının 22'siydi ve ben ayın 22'sine bilet almıştım. Bitmişti benim için her şey. Bu arada benim "sabitlenmek ve karşımdakini dinlememek" gibi bir sorunun vardır ezelden beri... Karşımdaki insan bana "22 Ekim Pazartesi akşamı için işlemi onaylıyor musunuz?" diye sorduğunda bile ben onu kendi bildiğim gibi dinlerim. Hep öyle yaptığım için yine öyle yapmıştım ve Salı akşamı için bilet aldığımı sanarak pazartesi akşamına bilet almıştım... Almışım daha doğrusu; ben bunu çok sonra fark ettim...

Neyse...

Pazartesi akşamı, güzel güzel oturdum evimde... Leyla ile Mecnu'nu izledim... Çok seviyorum ben o diziye... Çok komik... Neyse...

Erkenden uyudum o gece... Hayatımda ters giden bir durum yoksa, başımı yastığa koyduğum anda uyurum bebekler gibi... Pazartesi akşamı da uyudum nitekim... Rüya bile gördüm... Görüp, göreceğim son huzurlu

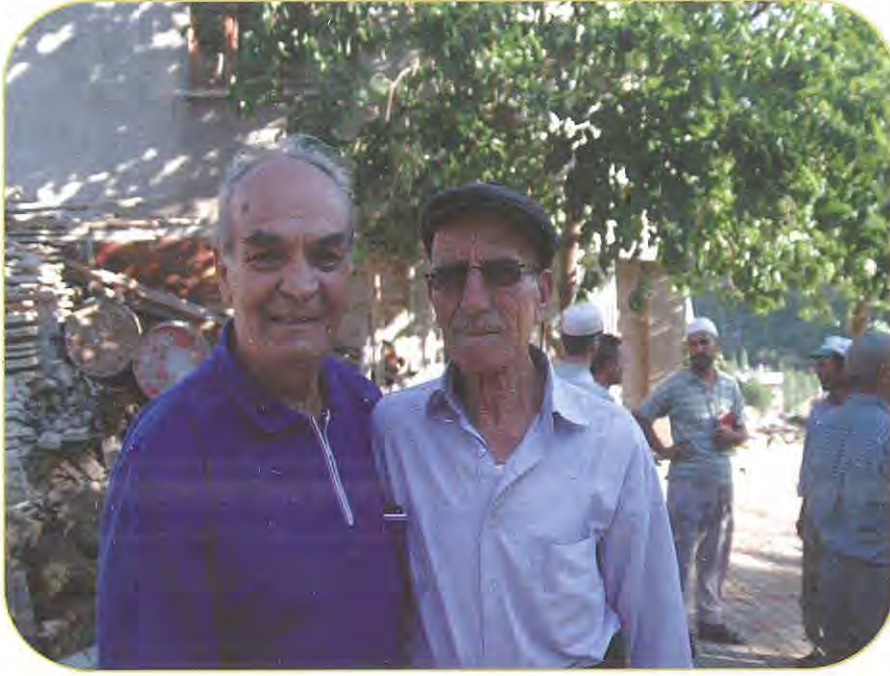
rüya olduğunu bilmeden yaşadım rüyamı... Çok güzeldi...

Neyse...

Salı sabahı uyandım ve mesajlarıma bakarken acı gerçeği fark ettim... Daha önce okumaya gerek duymadığım ve havayolu şirketinden gelen mesajı bir okuyayım istedim o anda... Hani ben o akşam Ankara'ya uçacağımı sanıyorum ya güzel aklımla; işte belki de uçuş saatini teyit filan etmek istedim kendimce... Mesajı okurken gözüm tarihe ve güne takıldı ve çığlıklar atarak yataktan fırladım... Evin içinde, koşarak 5 tur attıktan sonra sakinleşip yeniden yatağa

y a t t ı m v e düşündüm... Bu arada evim küçük olduğu için fazla y o r u l m a d ı m koşarken... Az yoruldum... Küçük bir evde yaşıyor olmanın da böyle faydaları olmuyor değil...

Bayram öncesi bilet bulmanın mümkün olmadığı bir memlekette, ben bulduğum bileti yakmıştım... Giden paraya mı üzüleyim yoksa üzülmeyi

bırakayım da kalkıp, yeni bir bilet arayayım diye 1-2 saat düşündükten sonra kalkıp, yeni bir bilet aramaya karar verdim... Hatta kararımı da hemen uygulamaya koyup, aradım... Buldum da üstelik... Ta ilk baştan beri planladığımız gibi Salı akşamı Ankara'ya uçmak üzere bilet buldum... Geç bir saatte uçacak olmak da çok güzeldi üstelik... Uçağı kaçırma riskim azdı... Elbette söz konusu insan ben olduğum için "o risk hiç yoktu" demiyorum. Vardı ama azdı... O akşamın ilerleyen saatlerinde tabii ki öğrendim; küçük olasılıkları "olur" hale getirebildiğimi...

Salı günü çantamı hazırladım... Evimi topladım... İlk etapta fazla bir riske girmemeye karar vererek evde oturup, havaalanına gitmek üzere beklemeye başladım... Yaradılışımdan kaynaklandığını tahmin ettiğim bir huyum var...

Huzur ve güven, bozar beni... Batar bana yolunda giden durumlar... Huzurla huzursuzlaşırım ben... Bu

özelliğimden ötürü yerim dar gelmeye başladı ve harekete geçtim... Hatta Facebook'taki sayfama da "- Risk yoksa eğlence de yok- dedikleri için bugün de uçağı kaçırmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum... Bu sebeple "biraz riske girmekten" bir şey olmayabilir mantığımı devreye sokuyorum..." yazmışım o akşam bir ara... Yapmışım yani bunu da... Tahmin edebileceğiniz gibi bunu yazdıktan sonra uygulamaya da koydum ve uyguladım... Riskin eğlenceye dönüşmesini umarak başladığım aktivitem, kendimi havaalanı yolunda taksiciye " Abi n'olur bas biraz; uçak kaçıyor" diyorken bulmamla kâbusa dönüşmüştü... Göz göre göre; neredeyse bilinçli bir şekilde kaçırdım ben o uçağı... Gitti uçak... Uslu uslu evimde oturup, beklesem yakalayacağım uçağı, sırf huzur bana battığı

için kaçırmıştım...

Deli gibi yağmur yağıyordu o akşam İstanbul'da... İstanbul'da yaşayanlar hatırlarlar... Deli gibi yağmurlu havada, havaalanına girmeye bile gerek duymadan döndük taksiciyle geriye... Çünkü zaten uçağın kaçtığını anladığım anda, tüm havayolu şirketlerini arayıp, o gece ve ertesi

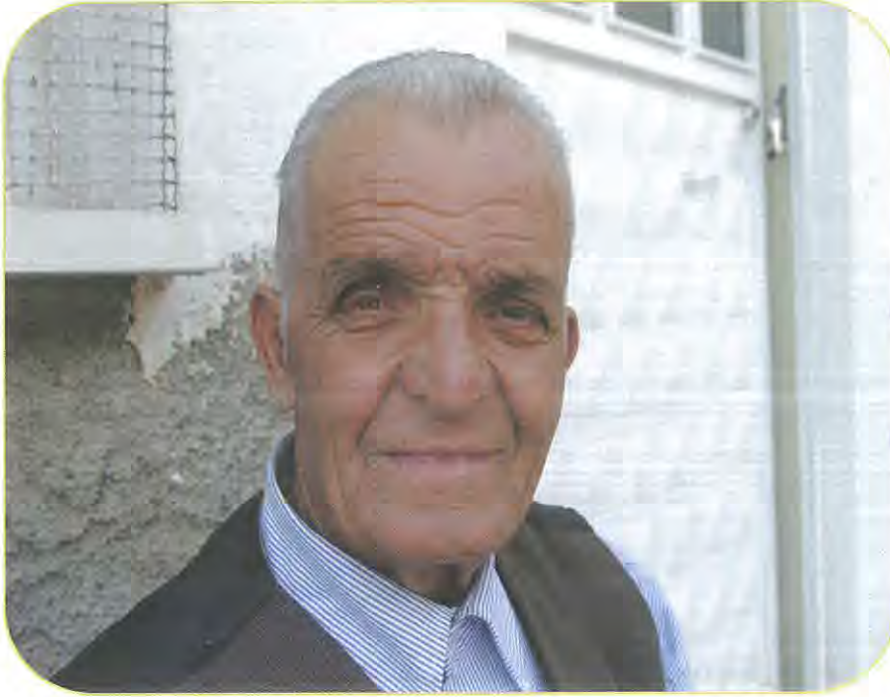
sabah erken saatlerde olan tüm uçuşlara bakmıştım ve yer bulamamıştım... Bayram öncesi olduğu için hiç yer yoktu... Gözlerim dolu dolu oldu streten ama o an için ağlamayı ertelemeye ve çözüm bulmaya karar verdim... Çarşamba sabahı Ankara'da olmak zorundaydım ve ne anneme, ne de babama "Sevgili annem ve babam, ben bir geri zekâlıyım ve iki günde iki bilet yaktım; başka da yer bulamadığım için ben sizinle köye gelemiyorum" demek istemiyordum. İstememekten ziyade bunu söylemeye korkuyordum açıkçası... O yüzden taksiciyle beraber Ankara'ya gitme yolları düşünmeye başladık ve tek seçeneğimizin otobüslere bakmak olduğuna karar verdik... Aslında zaten toplamda 5-6 saat süren bir yolculuk için çok da zor olmazdı otobüsle Ankara'ya gitmek... Deliler gibi

otobüs şirketlerini aramaya başladım. Bu arada Deliler gibi diye yazma sebebim, konuyu pekiştirmek değil; gerçekten deli gibi davrandığımı belirtmek istememden kaynaklanıyor...

Elbette hiçbir şirkette yer yoktu... Onlarca telefon açtıktan sonra nihayetinde bir şirkette yer buldum... Şansım dönmeye başladı diye de sevindim açıkçası... Çok sevindim... Zaten bilet bulduğum o şirketle ilgili konuşan bir arkadaşım vardı benim daha önceleri. Hep çok iyi şeyler söylemişti... "Yaşasın çok iyi bir şirketle gideceğim hem de sabah Ankara'da olacağım; ne var ki 6 saatte gidecekse, uyurum yolda, bir şey olmaz ki" diye sevinç cümlelerini sıraladım içimden... Sevinçten içim içime sığmıyordu... Nihayet her şey yoluna girmişti... Taksiciye "Abi, Alibeyköy'deymiş bunun

terminali; oraya gideceğiz" dedim... Benden tamamen sıtkı sıyrılmış taksici, trafiğin ve yağmurun izin verdiği hızla götürdü beni Alibeyköy'e... Bu arada 5 senedir İstanbul'da yaşadığım halde Alibeyköy'ün, Silivri taraflarında filan olduğunu sanıyordum; değilmiş...

23.30'da hareket edecek olan

otobüsüne, yarım saat öncesinde kendi rekorumu kırarak yetiştim o gece... Çok mutluydum... Yani taksi durduğu anda ne kadar mutluysam ve ne kadar doğru bir hareket yaptığımı düşünüyorsam; taksinin camından dışarı baktığım anda, aslında belanın merkezine düştüğümü anladım. Ama yapacak bir şeyim olmadığı için indim taksiden... Zaten ben inmesem de taksici zorla indirirdi beni ama neyse; konu o değil... Deli gibi yağın yağmurun izin verdiği ölçüde, taksinin camından gördüğüm manzara inanılmazdı... Abartısız yüzlerce insan duruyordu terminalde... Altına saklanabilecekleri bir saçak bile olmadığı için birbirlerine sokulmuş vaziyette duran yüzlerce insan ıslanıyorlardı orada... Otobüs kültürüm çok zayıf olduğu için taksiciye "Aaa, bunların hepsi benim

bineceğim otobüste mi yani; nasıl sığacaklar ki?” diye sordum. Başıma geleceklerden endişe ederek. Beni bir an önce hayatından çıkartmak isteyen taksici abi ise, “Evet, evet... Birazdan gideceksiniz; hadi in de kaçırma otobüsü” diyerek beni taksiden fırlatıp attı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı oradan... Elimde çantamla yağmurun altında kalakalmıştım... Sudan çıkmış balık misali önce ne yapacağımı bilemedim ve 1-2 dakika kadar kıpırdamadan durdum orada... Neden sonra kendime gelerek, insanlarla iletişim kurmam gerektiğini karar verip kalabalığa yöneldim...

Konuşabileceğime karar verdiğim bir kadına yaklaşıp konuşmaya başladım... Ben, beni tanımayan insanlarda, itici olduğum yönünde bir intiba uyandırırım genelde... Bunu bildiğim için tüm şirinliğimi takınarak yanaşmıştım kadına... Tüm iyi niyetimle ağzımı açtım ve ııslak kadına “Siz ne yapıyorsunuz burada be” dedim istem dışı bir şekilde... Neyse

ki; yağmur suları kulağına da kaçtığı için ifade şeklimi tam olarak duyamadı ve “Pardon, siz neyi bekliyorsunuz” diye tekrarlardım sorumu... Saat 20.00’de kalkması gereken İzmir otobüsünü bekliyormuş o kadın! Meğer saat 20.00’den beri tüm seferler sarktığı için birikmiş yüzlerce insan oraya ve orada yaşamaya başlamışlar... Yani benimkinden önceki seferler bile yola çıkmamışken benim orada geçirecek çok uzun saatlerim vardı... Önce tüm yabaniliğimle tek başıma ıslandım... Bir süre sonra tek başıma ıslanmamın gereksiz olduğuna karar vererek, bir gruba yanaşım... Onlar uzun zamandır orada oldukları için kaynaşmışlardı ve samimilerdi ama tüm afetzedelerde olduğu gibi bizlerde de insani duygular ön plana çıktı ve beni de aralarına çabucak aldılar... Hemen kaynaştık... Arkadaş filan olduk... Neyse... Aralarda onlara çaktırmadan abimleri filan arayıp “Allah kahretsin, benim burada ne işim var; uçak bulun bana” diye çemkirdiğim filan oldu ama onlara belli etmedim elbette...

Saatler geçti; sınırlar doruğa ulaştı... Kimler geldi, kimler geçti o arada hayatımızdan... Mesela; aslında Ankara’ya arabayla gitmeyi düşünen ama son anda otobüsle gitmeye karar veren bir aileyi “Hadi sizin arabayı alalım, gidelim; benzin parası benden” diye ikna etmeye çalıştım bir ara... Ailenin babası ve oğulları Oğuzhan’ı ikna ettim hatta ama evin annesi, kocası çok hızlı araba kullandığı için istemedi, ben de ısrar edemedim haliyle. Zaten kadının otobüsle gitmek istemesinin nedeni de adamın kötü araba kullanmasıymış...

Saat 3 buçukta binebildim otobüse... Daha İstanbul’dan çıkmadan, neredeyse bir haftalık bir Avrupa turuna katılabilecek kadar parayı yaktığım biletlere harcamış bir insan olmanın ağırlığıyla bindim. Sonrasında ne yanımda oturan çocuklu kadın, ne diğer koltukta horlayarak uyuyan adam, ne kırık koltuğum, ne bacağıma dökülen kaynar kahve

etkilemedi beni... Çıtımı çıkartmadan oturdum... 6 saatlik yolculuk 10 saat filan sürdü... Hep sustum... İçimden kendime küfrettim... Ama dışarıya belli etmedim...

Sabah, daha doğrusu öğlen, kuzenim karşıladı... Ona sarılıp, yarım saat kadar filan ağladım ama fazla uzatmadım konuyu...

Sonrasın Taşkent’teki Pirlar kondu Otel’de; babam Ali Özel, annem Evser Özel, ağabeylerim Atilla Özel, Tuğrul Özel ve onların eşleri Esin ve Özlem, yeğenim bebek Ali Özel, kuzenim Levent Özel ve eşi Dilek Özel, Levent Özel’in çocukları Mehmet Can ve Ladin Özel’le harika bir tatil geçirdik... Her gün sabahın Çetmi’ye gittik ve amcam Ahmet Özel, yengem Şerife Özel ve diğer tüm akraba ve dostlarımızla toprağımızda olmanın tadını çıkarttık...

Zor başlayan tatilim muhteşem devam etti...

Çetmi’de geçirdiğimiz tatilimizin detaylarını ise bir sonraki yazımda sizlerle paylaşacağım...

Sevgilerimle...

Kendini Sorgula

Sevgili Dostlar; Ancak kendisi ile barışık olanlar kendini sorgulayabilir. Kendi aptallıklarına, salaklıklarına gülebilir. Kendi aptallık ve salaklıklarını, çekinmeden başkalarına anlatabilir. Başkalarının eleştiri ve iltifatlarına itibar etmez, kaleye almaz. Kendinden emin adımlarla hayat yolunda ilerler. Kendini sorgulayamayanlar ise, hatalarını yanlışlarını gizler, başarılarını iyiliklerini başkalarına anlatır. Aslında kendi içinde kendisi ile kavgalıdır. İç dünyasında fırtınalar esmektedir. Eleştiriye tahammül edemez, iltifata teslim olur.

Sıradan bir insanın muhatap olduğu, içinde yaşadığı, sorumlu olduğu dört grup vardır. Birincisi; aile ve akrabalar, ikincisi; iş arkadaşları, üçüncüsü; komşuları, dördüncüsü; dost ve arkadaşları.

Bu dört rolün merkezinde ailedeki görevi gelir. Ailedeki görev ve sorumluluğunu layıkıyla yerine getiremeyen, diğer görevlerini ne kadar iyi yaparsa yapsın bir kıymeti yok. Baba için aile: Dışarıda çalışarak bedenlen ve ruhen yorulup, sıkıntı ve stres yüküyle eve dönünce, huzur bulup dinleneceği, ertesi güne yeniden enerji depolayacağı yuvadır. Bu yuvanın bütün finansmanını sağlamak, her türlü tehdit ve saldırıya karşı korumak, aile bireylerinin bu gününü ve geleceğini güvence altına almak görevidir. Anne için aile: Sabahtan akşama kadar hasretle yolunu gözlediği eş ve çocuklarının eve dönüşünde sevgi ve şefkat bombalarının fitilini ateşleyerek patlatıp, onların stres ve sıkıntısını neşe ve sevince dönüştüren meleğin kliniğidir. Bu kliniğin tertip düzen ve işleyişini sağlar. Çocuklar için aile: Her türlü dert ve kederin dağıtıldığı, her türlü problemin çözüldüğü, her ihtiyacın karşılandığı, gelecekte kullanılacak her bilgi ve becerinin öğretildiği okuldur. Çocuklar, anne ve babanın eseridir. Eser sahipleri eseriyle gurur duymuyorsa kendini sorgulasın. Akrabalar arası ilişkiler soğuk ise kimseyi suçlamadan, kendini sorgulasın. Günün belirli saatlerini birlikte geçirdiğimiz, çeşitli iletişim araçları ile irtibat kurduğumuz, rızık kazanmak için birbirimize ihtiyaç duyduğumuz insanlar iş arkadaşlarımızdır. İş arkadaşları arasında varlığı ile yokluğu bariz bir şekilde hissedilmeyen, olmadığı zaman ilaç gibi aranmayan kişi kendini sorgulasın. Komşular arasında sıkı bir dayanışma, birbirine karşı sonsuz bir güven olmalı. Başına gelen bir felakette veya düğün bayram gibi özel günlerde komşularını yanında görmeyen kendini sorgulasın. Bir insan yardıma ihtiyaç duyan dost ve arkadaşları tarafından aranmıyorsa, başı sıkıştığı zaman dostlarını yanında bulamıyorsa kendini sorgulasın.

Bir insan bulunduğu konum, icra ettiği meslek, sosyal ve toplumsal statüsü bakımından diğer insanlar tarafından gıpta edilmiyorsa kendini sorgulasın. Mesela Hacca gidip gelen bir insan için, diğer Müslümanlar onun gibi olabilsem diye iç geçirmiyorsa kendini sorgulasın. Bir marangoz için, ürettiği mobilya, müşterileri tarafından kabul görmüyorsa kendini sorgulasın. Bir öğretmen için, yetiştirdiği öğrenciler, kendilerine, ailelerine, cemiyete faydalı olmuyorsa kendini sorgulasın. Bir çoban için, davarı olan herkes onun gütmesini istemiyorsa kendini sorgulasın. Bu örnekleri insan kendine uyarlayabilir.

Hayatın neresinde, hangi aşamasında, hangi iş kolunda, hangi statüde olursa olsun insan kendini sorgulamalı. Duygu düşünce ve davranışlarıyla model olmalı. Hindistan'ın babası kabul edilen Mahatma GANDHİ şöyle der. **“Duygu ve düşüncelerinize dikkat edin, söze dönüşür. Sözlerinize dikkat edin, eyleme (davranışa) dönüşür. Davranışlarınıza dikkat edin, alışkanlığa dönüşür. Alışkanlıklarınıza dikkat edin, karaktere dönüşür. Karakterinize dikkat edin, kişiliğinizi belirler. Kişiliğiniz değerinizi belirler.”**

Sevgili dostlar; kendini sorgulayan insandan çevresine iyilik ve güzellik kokuları yayılır. Bu kokulardan çevresindeki herkes az veya çok kısmeti kadar istifade eder. Günümüzde buna “Pozitif Enerji” deniyor. Allah; geçmişini ve gününü sorgulayan, geleceği için buna göre plan yapanlardan eylesin. Amin...

Çetmi'de Hayvancılık İle İlgili Sorunlar

Son yıllarda Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın verdiği teşvik kredi ile küçük baş keçi koyun ve büyük baş inek üreticiliğe soyunan bir çok hemşerimiz oldu. Bununla beraber bu işi eskiden beri yapan hemşerilerimiz var. Fakat son iki yıldır, özellikle bu yıl et fiyatlarının düşmesi kredi ile 700 liraya alınan koyunun 400, liraya 6.000 liraya, alınan ineklerin 4.000 bin liraya satılamaması, kışın bu yıl sert geçmesi, saman küspe fiyatları artarken, oğlak kuzu ve danaların gereken değerinde satılamaması ve bu yıl salgın hastalık ve başka Sebeplerden oğlak kuzu yada koyun gibi malların telef olması sonucu küçük yada büyük baş besleyen hemşerilerimizin zarar etmiştir. Belediyemizden beklentimiz, üreticilerle toplantı yapıp sorunlarını dinledikten sonra çözüm üretmeleridir.

Hayvancılığımızı nasıl geliştirebiliriz? Seydişehir'deki Angus cinsi ineklerin nasıl üretildiğini ve maliyetini araştırabiliriz.

Koyun cinsinin Sakız ve Romanov gibi çift kuzulama imkanı yüksek cinsle değiştirilmesi mümkün olabilir mi?

Kış sezonunda ahır sıkıntısına çözüm bulunması, tüm üreticilerin birlikte hareket ederek saman ve küspe yem alımlarını toplu bir yerden alarak maliyetin düşürülmesi...

İl veya İlçe Tarım Müdürlüklerinin desteğiyle hayvanların periyodik olarak düzenli aşı ve kontrolünün sağlanması...

Bu yıl olduğu gibi toplu ölüm ve salgın hastalık durumlarında laboratuvar ve

ilaç desteğinin İl Tarım müdürlüğünden istenmesi... Süt ve peynir üretiminin geliştirilmesi için gerekli araştırmaların yapıp satılabilecek düzeyde yöresel peynir üretiminin sağlanması...

Kuzu oğlak ve danaların mevsiminde pazarlanabilmesi için üreticilerin birlikte hareket edip, alım yapan tüccarlara, ucuz ve veresiye vermek yerine, kamyon tutup mezbahaya kesime götürüp

peşin paraya çevrilmesi gibi çözüm üretilmesi gerekmektedir.

Belediyemizde hayvancılığı ve besicilerin çektiği çileleri iyi bilen, çobanlık yapmış encümenlerimiz olduğu halde, üreticilerimize, "köye kış sezonunda küçük baş hayvanları sokmayacağız" anons yapılması bizi üzdü.

Bizlere hayvanlarımızın barınması için gösterilen yerler rakımı yüksek olduğu

için elverişli değildir. Köyün ana caddesinden geçen kıştan beri çobanlar geçmediği halde, makul bir çözüm önermeden dayatma yapılmasını, bir kısım yasaklamalarla çaresiz bırakılmamamızı rica ediyoruz.

Köye dönüş yapmış gençlerimizi hayvancılık fidancılık gibi üretime teşvik edip dışarı gitmeden barınmalarını sağlayıp istihdamı artır mamız gerekirken hayvancılığa başlamış ve yapmakta olan insanların şevkinin kırılmaması gerekmektedir.

Eski çobanlarımız yıllarca üreterek çoğalttı krize dayanabilir.

Bu işe yeni başlayan, kredi çeken arkadaşlarımız ne yapsın? Alınan kararlar gözden geçirilerek makul çözümlerle üreticilerimizin endişelerinin giderilmesi gerekmektedir. Zarin neresinden dönsek kardır. Saygılarımla... Ahmet ASLAN

Hüseyin Varol

Böyle Kahvenin Kaç Yıl Hatırı Olur?

Eskiden köyümüzde çok sayıda köy odası varmış. Odalar etrafındaki evlerden takip edilir odaya gelen misafirlerin yemekleri temin edilirmiş. Hatta gelen misafirin hayvanı varsa onun yemi samanı ayarlanır, ocağına odun konur. Gelen yolcular soğuk günlerde üşümesin diye her türlü ihtimam gösterilirmiş.

Şimdi misafir gelse böyle yörelere köylere herhalde açıkta kalır. O zamanlarda kahve olmadığı için misafir evlerindeki odanın birisi gençlere ayrılır. Bu odalar gelmek isteyen herkese açık olur. Buralarda sohbetler, muhabbetler, eğlenceler yapılır düzenlenir. Böyle vakit geçirirler, uzun kış gecelerini değerlendirirler. Dekecik denen oyun oynanır, toplanan hasıllardan kömbeler yapılır, ferfene yapılır yenir içilir eğlenilirmiş. Bu günlerden bir günü şu an hayatta olan bir büyüğümüzden dinledim. Dilimin döndüğünce onun ağzından anlatmaya çalışacağım.

Bu köy odalarına küçük çocukları sokmazlar. Arap kılığına giren birisi elinde palaska veya kırbaçla bu çocukları kovalar girmelerini engellerdi. Ben küçücük bir çocuktum ama hani derler ya cin gibiydim. Odaya kimsecikler yokken erkenden gelir, yatak yorgan gibi şeylerin yığıldığı belge'nin üstüne saklanır oradan bakardım. Olan biteni seyredirdim. Bazen beni görseler bile seslenmezler, bırak dursun o zararsızdır derlerdi. Bir gün bir dedi ki: Arkadaşlar bugün çok önemli bir misafirimiz gelecek. Bizim köylü ama çok uzak diyarlardan, taa Aydın'dan gelmiş. Hatırı sayılır birisi. O zamanlar Aydın'a 15 günde varılmış. Tabi yürüyerek. Ona göre biraz hazırlık yapalım. Herkes dayanıklı odunlardan getirsin şöyle ocağına bir dayayalım değil mi? Bazıları koşturdu bir anda kütükler gelmeye başladı meşe odunları bir kenara yığıldı. Odunlar ocağına çatıldı ocak yakıldı odunlar gürül gürül yanmaya başladı. Bazıları gelecek olan kimmiş diyerek soruşturmaya başladı. Birisi yavaşça "Eresil oğlu Eresil oğlu" dedi. Ha tamam derken kapıdan uzun boylu iri yapılı

lacivert çeketli beyaz ışıklı gömlek bacağına İngiliz kilodu, (İngiliz modeli pantolon) ayağında körüklü çizme, bir adam geldi. Herkes ayağa kalktı. Lacivert çeketi herkes giymez ağalar beyler giyer. Kimin haddine. Hele hele körüklü çizme paşalar generaller giyer. Hoş beşten sonra oturuldu. Anlat bakalım neler var neler yok? Aşağıdan yukarıdan derken bir saat kadar konuşuldu. Sonra biri dedi ki ee yeğen oğlan bu kadar uzak diyarlardan gelip bizleri ziyaret ettiğine göre bize bir hediye getirmişsindir. Getirmez olur muyum? Tabi getirdim dedi. Elini cebine attı. Bir mendil çıkardı zap diye ortaya attı. Herkes hayretle bakıyordu. Neydi acaba getirdiği. Açıp baktılar. Mendilin bir ucunda bir avuç kahve, diğer tarafta bir pataz şeker. Memnun olmuşlardı herhalde. Yüzleri gülmüştü. Ee, şimdi işimize bakalım, onun kahve olması için büyük aşamalardan geçmesi lazımdı. Ulan Ahmet, seğırt bir tava bul gel. Şu kahveyi kavuralım. Ahmet jet hızıyla koşup tavayı getirdi. Ha yeğen koy kahveyi kavrılsın. Evirdiler çevirdiler kahve kavrulup uzatıldı. Emmi bak bakalım şöyle bir baktı Mehmet emmi. Dudak kıvrıp daha zamanı değil. Biçeye daha kavrılsın. Biraz daha kavurup gösterdiler. Haşşöyle şimdi kıvamına gelmiş dedi. Şimdi bu kavrulmuş kahveyi çekmek için kahve değirmeni lazımdı. Ulan

yeğen, koşun bi değirmen bulun gelin. Nerede var acaba? Kime bakalım? Ya, yeğen hatırı sayılı zenginler var. Koşun. Üç koldan koşuldu değirmen aramaya. Nice zamandan sonra değirmen bulundu. Allah'shükür çekilmeye başlandı şimdide. Kahve takımı lazımdı. Bu sefer kahve takımı aramaya koyuldular. Bin bir zahmetle oda temin edildi. Kim yapacak bunu? Ben yaparım emmi. Bi zamanlar görmüştüm nasıl yapıldığını. Haydi öyleyse göster marifetini. Yüze çıkmak kolay değildi. Yürek ister. Kahveyi bozup rezil olmakta var. Bunca emeği mahvetmekte var. Kahve bekleyenlere ne diyebilirsin. Neyse korkulan olmadı. Kahve pişti. Altı fincan döküldü kahve bitti. Kendini sayan altı kişiye verildi. İçmeye başladılar Hürpüldete Hürpüldete

içiyorlar, diğerleri ağzının suyunu akıtıyor. Kahve dedikleri şey demek ki güzel bir şey ondan bu kadar çok hürpüldetiyorlardı. Çünkü içenler Allah ziyade etsin pekte güzel olmuş deyip fincanları da bir güzel parmaklarıyla bi güzel yaladılar. Ama bence öyle olmamalıydı orada bulunan herkese birer yudumda olsa verilmeliydi. İçemeyenler ağzının suyunu akıtmamalı paylaşmayı bilmeli, içenler duvara yaslanıp kırışmamalıydı. Selamlar Allah'a emanet olun.

Dr. Ali Özel

Milli Kahramanlar (Jan Darc Olayı)

Orta çağ Avrupa'sında yüz yıl savaşları diye bilinen bir bölüm vardır. Bu yüz yıl savaşları Fransa ile İngiltere arasında olmuş. Birde otuz yıl savaşları var. Öncekine göre güdükçe olan bu savaş da İspanya ve Yine Fransa arasında meydana gelmiş.

Tarihte süreleri bakımından ilginç savaşlar var. Mesela, çok kısa bir zaman önce tam sekiz sene IRAK ve İRAN birbirlerinin kanını döktüler.. Emperyalistler ile Siyonistler, zevkle bu kardeş kavgasını seyrettiler.Yine daha dün denecek kadar yakın bir zamanda İsrail Arap savaşı oldu. Savaş sadece yedi gün sürdü. Üç milyonluk İsrail devleti sadece yedi günde onlarca Arap devletlerini yerlere serdi. Çünkü Yahudi, Filistin'de bir vatan edinebilmek için hayatını ortaya koymuşken, Arap yöneticileri savaştan nasıl bir menfaat sağlayacaklarının peşimdeydiler.

Birde savaşın çabukluğu bakımından ilginç olan İSSOS savaşı var. Bu savaş anlı şanlı Büyük İskender ile yine bir o kadar ünlü Sasani (İran) kralı Daryus (DARYA) arasında yapılmış. M.Ö. üçyüz yıllarında olmuş. O zamanların dünyasına hakim olan Sasani imparatorluğu ile İskender imparatorluğunun kralları arasındaki savaş, bizim İskenderun yakınlarında oluyor. Savaş iki devin çarpışması olduğu için taraflar günlerce hazırlık yapıp, intikam ateşi ile de kavrulduktan sonra başlıyor. Daryus ordusunun çokluğuna güvenirken, İskender zekasına ve bu zekanın eseri strateji bilgisine ve ataklığına güveniyor. Erken saatlerde başlayan karşılıklı saldırılar daha ikinci bile olmadan bitiyor.Ve savaşı İskender kazanır. Daryus tacını, tahtını ve ailesini de bırakarak canının derdine düşüp toz oluyor. Ve bir günden bile kısa zamanda koca imparatorluk el değiştiriyor

Şimdi esas konumuza, yüzyıl savaşlarına geldik. Zaten ortalıkta Siyonistlerin kışkırtması ile ülkemizde savaş rüzgarları esip dururken, elin yüz yıl savaşları bizim neyimize diyebilirsiniz. Fakat yazının sonuna geldiğiniz zaman,tarihin en korkunç olaylarından biriyle karşılaşacaksınız. Bu uzun ömürlü savaşın Fransızlarla, İngilizler arasında olduğunu baştan yazmıştım. İyide bir savaş yüz yıl neden uzar? Savaş denen yıkım, taraflardan birinin biraz eğilmesi ile bitirilemez miydi? Derseniz. Tabî ki bitirilir. O zamanın Avrupa'sında yani Orta Çağda sınıf sistemi varmış. Normal, ezilmiş ve ülkenin kahrını çeken

halkın yanında ülkenin kaymağını yiyen Kontlar, Baronlar, asiller, Şövalyeler, Senyörler, Derebeyleri ve daha niceleri ile ve her tür sınıfının üzerine bir kabus gibi çöken rahipler, daha doğrusu Kilise varmış. Memleketi yönetenler arasındaki koltuk kavgası ise, Fransa'nın geleceği için tam bir felaket oluşturmuyormuş. Her sosyal sınıf kendi kariyerini, makamını, çıkarını koruma derdine düştüğü için İngilizler tarafından Fransa devletinin işgali bile kimsenin umurunda değilmiş. Kemirip yalamak için yağlı bir kemik yakalayanın, o kemiği kaybetmemek için, vatani dahil tüm mukaddesatını gözden çıkardığı o zamanlar da varmış şimdide var ve hep olacak.

Fransızların bu aymazlığından cesaret alan İngiliz Kralı, Fransız topraklarını baştan başa işgal etmekle yetinmemiş, Fransa'nın da krallık tacına göz dikmiş. İngilizlerin bu hayati istekleri bile, burnundan kıl aldırmayan Fransız kodamanlarını bir nebze olsun uyarmamış. Vatan toprağı hususunda çok hassas olması gereken kilise, zaten var olan nüfusunu ve baskısını artırmakla meşgul. Ta baştan Hz. İsa'yı Allahlaştırmak ve Ona taparak Hıristiyanlığı tahrip edip putperestliği benimseyen Rahiplerin derdi vatanlarının işgale uğraması değil, cennetin topraklarını parselleyip, fahiş fiyatlarla kodamanlara satıp ceplerini doldurmaları daha önemli olmuş. Demek cennetten yer satmak veya ayırtmak geleneği yada dinleri istismar olayı bir ticari ve siyasi matah olarak, asırlardır süre gelen bir sahtekarlık şekli imiş. Allah ve peygamberleri istismar ile nam, servet kazanmak adiliği, alçaklığı, utanmazlığı hep ola gelmiş.

Yüz yıl savaşları devam ede dursun, Fransa'nın bir bölgesinde, bizim köy gibi dağlık bir yöresinde, çok çocuklu ve kendi halinde bir aile yaşamaktadır. Aile köyünde inançlı, güvenilir ve dürüst olarak tanınmaktadır. Ailenin kızlarının birinin adı JEANNE DARC dır. JAN DARC on yedi yaşlarındadır. On üç yaşından beri gaipen bazı sesler duymaktadır. Bu sesler Jan Dark'a "durma vatanını kurtar" şeklinde ikazda bulunmaktadır. Son zamanlarda bu ikazlar iyiden iyiye artmıştır ve kız bu ikazlardan rahatsız olmaya başlamıştır.

Ve kız kararını vermiştir. Önce bir at temin eder, babasının silahını kuşanır. Bir de erkek elbisesi giyerek ortaya çıkar."Vatanını ve dinini seven arkamdan gelsin" deyip yollara düşer. Artık yüz yıl savaşlarından tiksinen vatan severler hiç tereddütsüz kızın peşinden giderler. Kız Fransa'yı bir baştan bir başa geçmeye kararlıdır. Kısa zamanda inançlı ve kararlı bir ordu oluşur. Jan Darc, işgal edilen Fransız topraklarını bir bir kurtararak o zaman başkent olan Korient şehrine gelir. Bir türlü paylaşılmayan Krallık tacını, hakkı ve haklı olana giydirerek siyasi istikrarı sağlar. Bir genç kızın bu inanılmaz çıkışı yalnız Fansa'da değil bütün dünyada hayretle karşılanır. İmtiyazlı olanların haricindeki Fransız halkı bayram ederken, savaşın sürmesinden yana olan sömürücü ve hırsız takımı karalara bürünür.

Karalara bürünenlerin başında derebeyleri ve simsiyah kalpli ve kara cüppeli papazlar vardır.. Genç kız bir yandan İngilizlerle savaşırken bir yandan da Derebeylerinin orduları ile savaşmak zorunda kalır..Ve Derebeyi orduları ile savaşırken esir alınır. Esir alan derebeyi, büyük paralar karşılığı genç kızı İngilizlere satar. İngilizler kahraman kızı o kale senin bu kale benim deyip dolaştırıp, manevi işkence yaparlar. Ve büyük paralar alarak kızı tekrar Fransızlara satarlar. Kızı bu sefer Kilise satın alır. Erkek elbisesi giydiği için kahraman kızı dinsizlik ve kafirlikle itham edip engizisyon mahkemesinde yargılamaya başlarlar. Yargılama gizli kapaklı olur, kıza asla savunma hakkı verilmediği gibi avukatta tutturamazlar. Erkek elbisesi giyen bu kahramana idam cezası verilir. Kız cezasının kurşuna dizilerek infaz edilmesini ister. Hz. İsa adına cinayet işleyen bu din taciri alçaklar, diri diri ateşte yakılmasında diretirler. Fransız halkı şaşkın. Ama, papazlara laf etmek hem günah hem de cesaret ister.

Bir meydana kuvvetli ataş yakılır. Savaşı kendilerine ekmek kapısı edenler alkışlarla idam meydanına toplanırlar. Kızın kurşuna dizilme isteği oraya biriken it sürüleri tarafından bir kere daha reddedilir. Kız son arzusu olarak bir Fransız bayrağı ile bir İncil ister. Bu istekler kendisine dinsiz diyen, dinsiz yobaz papazlara bir tokat gibi

iner. Kız, bayrağa sarınır velindeki İncil ile beraber fokurdayan ateşin içine fırlatılır. Kahraman kız kendinden geçene kadar İncili yukarda tutmaya çalışır. Böylece erkek elbisesi ile vatan kurtarmanın cezasını çekmiş olur. Daha sonra halkın ayaklaması üzerine, gıyabında tekrar yargılanan kızın tamamen suçsuz olduğu anlaşılır ve berat eder. Fransa milli kahramanı olarak ilan edilir. Kahraman kızı Vatikan ve Fransa kilisesi Hristiyanlığın en yüksek makamı olan AZİZ rütbesi ile şereflendirirler. Bu olayda olduğu gibi ve öncede belirttiğim üzere, her devirde ve her dinde Allahın dinini istismar eden alçak, ahlaksız ve dinsizler olagelmıştır ve ne hikmetse, dinli olduğunu iddia eden din fukaralarından rağbet görmüşlerdir.ŞİMDİ AVRUPALILARIN otuz yıl, yüz yıl savaşları var da, bizim niye yok diye hayıflanmayalım. Bizimde otuz yıldır devam eden bir savaşımız var. Savaşımızın adı PKK ile mücadele, yani savaş kelimesini, olayı hafife almak için kullanmamışız. Bu sadece görünüşte PKK ile olan bir mücadele. Aslında biz Emperyalist ve Siyonistlerle savaşıyoruz. Esasen bu savaş, İsrail ve Amerikanın başını çektiği bir Haçlı savaşıdır. Bunu anlamayıp kendini de aydın sayanların ya aklından zoru vardır, yada Türk milletine hasımdırlar. Daha kısası bu savaş

yurdumuzu işgal edipte, milli direnişimiz karşısında defolup gidenlerin torunlarıyla yapılan bir Otuz yıldır devam eden savaşta, güvenlik güçlerimizle beraber kırk binden fazla can kaybettik. Heba olan milli servet ise hesaba kitaba sığmaz. Olayın başladığı 1984 yılındaki Başbakan: "Bunları ciddiye almayın, birkaç serseri ve baldırı çıplağın işidir." demişti. Ve olayın üzerine gitmemişti, sonra gelenlerde aynı

lafları ettiler. Ve o zamanki basın, başbakanın ettiği lafların PKK ya destek anlamına geldiğini yazmıştı. Sonraki zamanlar ve olaylar, basının yazdığını haklı çıkarır yöneydi.

Otuz yıldır siyasilerin kullandığı tek etkili silah: "Şehitlerimizin kanları yerde kalmayacak, köklerini kazıyacağız" şeklindeydi. Tam otuz yıl vicdanları sızlamadan bu sloganı kullandılar. Aslında siyasilere göre PKK'nın dokunulmazlığı vardı. Çünkü o katilleri dağa süren ağalar, şeyhler, baronlar birer oy deposuydu, onlarla didişmek demek oy kaybı demektir. Otuz yıl böyle geçiştirirdi ve hiç arlanmadan milletin yüzüne baktılar.

Yine otuz yıldır en yetkili kişilerce terörün dış kaynaklı olduğu söylenip durdu. Amma dış gücün kim olduğunu asla açıklayamadılar. Türk devleti birilerinin vesayeti altında da, onları kızdırmamak için mi açıklanmıyor. Otuz yıldır bu suskunluğun sebebi ne ola ki? Her halde uluslararası usullerle siyasi boyutlarda bir mücadele metotları olsa gerek. Otuz yıldır uluslararası bu yaptırımlar zincirine ulaşamayıp, o yabancı ülkelerin canına ot tıkayamayanlar hangi yüzle şehit cenazelerine katılabiliyorlar. Yetkililer dış güçler dese de, işin esası PKK'nın saldırılarında onlara yardım eden iç hainler, iş birlikçiler de vardır. O iş birlikçiler dünyanın tüm ülkelerinde vardır ve mutlaka

olmaya devam edecektir.

Her halde o dağdaki hainler de herkes gibi yiyor-içiyor, giyinip-kuşanıyorlardır. Ayrıca sağlık sorunları da olsa gerek. Pekiyi bu hayati hizmetleri o hainler yıldızlardan mı? Alıyorlar? Elbette hayır. Öyleyse bu hizmetleri PKK'ya sunan işbirlikçileri devlet bilmiyor mu? Elbette biliyor. Öyleyse canilerin musluklarını kurutmak için, yüz bin kişinin daha ölüp, bir otuz yıl daha mı geçmesi gerekiyor. Yoksa bu iş birlikçilerle politikacıların otuz yıldır devam ede gelen özel ortaklıkları mı var? Şayet devlet otuz yıldan buy ana hainlere erzak taşıyanları hala öğrenemediyse, devletin istihbarat güçleri bostan korkuluğu mu? Onların görevi millet için hayati önem taşıyan bilgileri devlete ulaştırmak değil mi? Tam otuz yıldır kanı yerde kalmayacak sloganı ile terörle savaştığını sananlar, önce kendilerini sonra milleti aldattıklarının

farkında değiller mi? Değillerse niye siyasete soyunup milletin başına bela olurlar?

Yüreği paralanan Türk milleti: ŞEHİTLER ÖLMEZ vatan bölünmez diye ta gönülden haykırıyor ise de, şehitlerimiz tam otuz yıldır artarak gelmeye devam etti. Şehit babaları ve yakınları vatan sevgilerinin yanında, aldıkları milli ve dini terbiyeleri gereği, bunca yıldır acılarını, kahırlarını yüreklerine gömerek, vatan sağ olsun diyerek, acılarını hiç çıkmayacak şekilde yüreklerine gömüyorlar. Yetkililer ise babaların bu vatan sağ olsun feryadını, acısını asla anlayamadılar. Onlar ise şehit cenazelerinde sahte tavırlarla boy gösterip, halkı nefrete sürüklediler. Çünkü millet şehit cenazelerine katılmayı değil, bu arsızlar çetesine bir son verilmesini istiyor.

Haberlerde durmadan PKK askeri birliklerimize, karakollarımıza, valiliklere, emniyet müdürlüklerine, devletin en önemli ve hayati kurumlarına saldırıp

ortalığı talan edip, öldürüp kaçtılar diyor. Ne hikmetse ondan sonra helikopterlerimiz havalanıp oralara özel kuvvetlerimizi taşımaya başlıyor. Yani güvenlik güçlerimiz savunmada. PKK'nın baskınını bekliyor, baskın olup bittikten sonra özel kuvvetlerin gelmesi bekleniyor. Bence burada büyük bir çelişki var. Çünkü savunma taktiği ile terörle savaşılamayacağını herkes bilir. Terör bir saldırı mücadelesi olduğuna göre, ancak kat be kat misliyle karşılık verilmesi gerektiğini yine bilmeyen yoktur. Otuz yıldır en baştaki yetkililer terörün dış kaynaklı olduğunu söyleyip dururlar dedik. Yoksa o dış güçler güvenlik güçlerimizin tüm mücadele, güç ve imkanlarını tırpanlayıp, kollarını kanatlarını kırdıktan sonra kışlaya ve karakollara mahkum ederek ve üzerlerine PKK'yı mı salıyorlar? Güvenlik güçlerimiz savunmada kalmaya mahkum mu ediliyor. Çünkü savunmada kalıp teröristi kışlada bekliyor gibi bir hava var. Ve çünkü savunma ile terör mücadelesi olmayacağını yetkililerin dış güçler dedikleri alçaklar daha iyi bilirler .

Bu dış güçler belası nedir Allah aşkına? Yetkililer hangi dış gülerden bahsediyorlar. Devlet neden ve niçin açıklamıyor ya da çekiniyor. Otuz yıldır devam ede gelen bu savaşta siyasilerin dış güçler deyip durduklarına diyet borçları mı var? İstemeyerek de olsa. Otuz yıldan beri devletin takındığı tavır insanlarımızı böylesi düşüncelere sevk ediyor. Güvenlik güçlerimizin mücadele verdiği coğrafya çok zor, normal bir insanın bile gündüz gözünü de olsa yürümekte zorlandığı yerlerdir oralar. Sırtlarda ağır bir çanta, her an bir mayına basıverme riski, her taşın ve çalının düşmana siper olma imkanları düşünülürse, yapılan mücadelenin zorluğu kendiliğinden ortaya çıkar.

İSTİKLAL SAVAŞI KAHRAMANLARI (ŞEHİT BABA OĞUL ANITI - DUMLUPINAR)

1912 yılında oğlu Mehmet 8 yaşında iken askere giden Taşkent Çetmili Kara Ali Çavuş'un hikayesini anlatır. Balkan Savaşına giden Ali Çavuş sırasıyla Galiçya, Hicaz, Yemen ve Kafkasya'da cepheden cepheye koşarak 11 yıl köyünden ve ailesinden uzak kalmıştır. Milli Mücadele başlayınca da doğu cephesinden Kurtuluş Savaşına koşturmuştur. Dumlupınar'da Başkomutanlık Meydan Savaşında 19 yaşındaki Alay Sancakları Mehmet Onbaşı ile karşılaşır. Mehmet Onbaşı onun 11 yıl önce köyünde bıraktığı oğludur. Baba-Oğul'un sevinci çok kısa sürer, 31 Ağustos günü Kara Ali Çavuş oğlunun kolları arasında şehit olur. Oğlu Mehmet ise 9 Eylül'de İzmir'e giren birliğin başında şehit düşer. Bronzdan yapılmış bu ikili heykel de genç oğul şehit babasını kucağında taşımaktadır. Anıtın altındaki mermer kitabe ise bu hikaye anlatıldıktan sonra "Yüce kahramanları minnet ve şükranla anıyoruz" denilmektedir.

ÇETMİ'DEN HABERLER...

Vefat Edenler

Baki KILINÇARSLAN (D: 01.1914 - Ö : 03.07.2012)

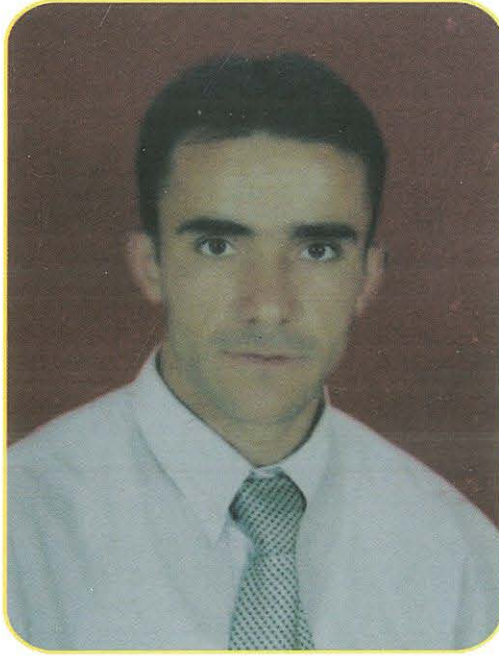

(Bu resim Şükrü Karaca'nın Arşivinden alınmıştır.)

Emine BALCI (D : 28.01.1928 - Ö : 25. 09.2012)

Hasan ÇAĞLAR (D: 28.08.1978 - Ö: 18.10.2012)

İbrahim OĞUZ (Doktor Hasan'ın Oğlu)
(D: 10.03.1949 - Ö: 04.11.2012)

YAŞLI, DÜŞKÜN VE HASTA OLANLAR

Fadime DERE (Çetmi'de)

Ümmü AKCAN (Çetmi'de)

Ayşe AYVAT (Gök Kerim Mustafa'nın Eşi) Çetmi'de

Hasan ÇİLEK (Çilek Hasan) Çetmi'de

Mehmet AKBINAR (Şekir Mehmet) Çetmi'de

Mürüvvet ÜNAL (Celil'in Ahmet'in Eşi) Çetmi'de

Navruz VAROL (Eyüp Dayı'nın eşi)

Havana USLAN (Deli Ali'nin eşi) Çetmi'de

EVLENENLER - NİŞANLANANLAR

Çolak Mehmet Topkara'nın oğlu Ali Topkara,
Niyazi Ertek'in kızı Serpil Ertek ile evlendi.

Mehmet Şaşmaz'ın oğlu Akif Şaşmaz
Nuri Arı'nın kızı Fadime Arı ile evlendi.

Kayseri'li Polis Memuru Rahman Turan Yıldırım,
İlköğretim Okulumuzun öğretmeni Manisa'lı Esra Güven ile evlendi.

Kerim Gökgün'ün oğlu Bekir Gökgün, Konya'dan Rukiye hanım ile evlendi.

Hasta olan hemşerilerimize acil şifalar, vefat edenlere rahmet ve mağfiret, evlenen gençlerimize ömür boyu sağlık ve mutluluklar dileriz.

İBİBİK KUŞU

(HÜTHÜT KUŞU, ÇAVUŞ KUŞU)

Kasabamız'ın zenginliklerinden olan İbibik Kuşu'nu tanıyalım. Birçoğumuzun ismini dahi bilmediği fakat yaylalarımızda sevimlice hemen yanımızdan uçuveren renkli, gagalı ve başının üstünde ciğa bulunan bir kuş türüdür. Nesli tükenmekte olan bu kuş türü için bir çok okul tarafından Türkiye'nin bir çok yerinde geziler düzenlenmektedir. Köyümüzün tanıtımına bu kuş da eklenebilir. Dünyanın bir çok ülkesinde korunmaya alınmış olan bir kuş türüdür. İsmi bile bilmediğimiz bu kuşu tanıyalım dedim.

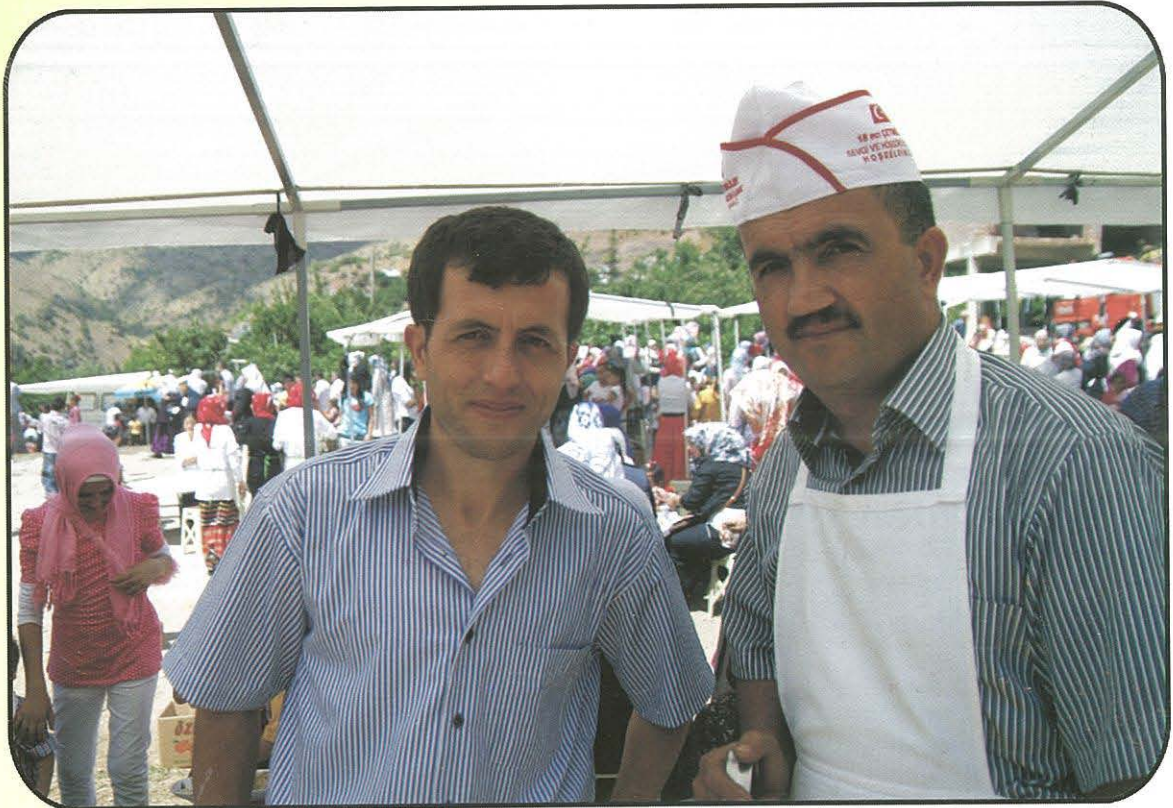
Eşine olan bağlılığı, eşi ölünce yeni bir eş aramaması, yaşlandıklarında anne ve babasının yiyeceklerini temin etmesi, annesini öldüğünde uygun bir yer buluncaya kadar onu başında

taşması özellikleri bulunan hüthüt hakkında, İslami gelenekte başındaki tepeliğin anne-babasına karşı olan bu hürmetkârlığı sonucu verildiği inancı görülür. Benzer inanışlar Yunanlılar ve Romalılar'da da görülür. Çok uzaklardaki suyu havadan görebilme ve keşfedebilme yeteneği ile Süleyman peygambere ve ordusuna kılavuzluk ettiğine inanılan hüthüdün 'hüd hüd' şeklinde ötmesi gizli şeyleri göstermek için "orada orada" demesinden ibaret olduğu da rivayet edilir. Rüyada bu kuşun görülmesi suya kavuşma, sıkıntıdan kurtulma, uzaktan haber alma, misafir gelmesi, emniyette olmak şeklinde yorumlanmıştır.

Yasin İsa YILDIRIM

ŞENLİK TEN GÖRÜNTÜLER

DEDEOĞLU İNŞAAT LTD. ŞTİ.

Satılık Lüks Daireler

Tel: 0242 339 39 20

Dede Bozdemir - Sıddık Bozdemir

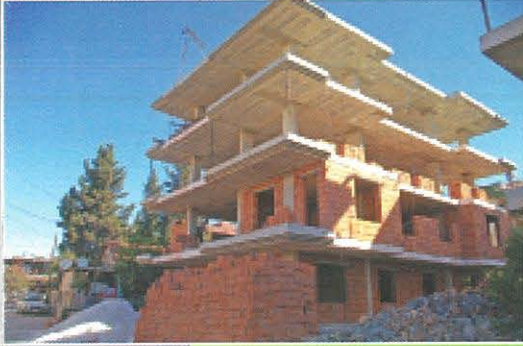
0532 611 48 75

0536 323 00 14

Düdenbaşı Mah. 2303 Sk. No:42 Kepez- Antalya

**SATILIK LÜX DAİRELER
KAT KARŞILIĞI ARSA ALINIR**

Tel: 0242 325 99 44

HÜSEYİN YILDIZ - RAMAZAN SEVİNÇ - METİN YILDIZ

0532 616 62 31

0532 635 32 78

0530 549 31 64

info@ahuinsaatemlak.com

www.ahuinsaatemlak.com

KEPEZ BELEDİYE BİNASI KARŞISI - ANTALYA